

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

EEN MOEDERLIJKE KUS

wordt op de glunderende wangen gedrukt van onzen beroemden landgenoot Fokker bij diens thuiskomst, per vliegtuig natuurlijk, in Amsterdam.

DE MAHA-CYCLUS

INDIË OP DE FILM

Meer en meer komt er in Nederland belangstelling voor onze overzeesche gewesten aan den dag, voornamelijk ook, omdat er meer moeite wordt gedaan dan vroeger, om Indië bij de menschen in het moederland bekend te maken. In geschriften en in beeld worden ons het land zelf en de zeden en gewoonten van zijn bewoners bekend gemaakt, een steeds grooter aantal jongelui zoeken in de Oost hun arbeidskracht productief te maken en wekken in hun brieven en tijdens hun verloftijd vrienden en bekenden op er heen te gaan, de sneller varende booten onzer beide stoomvaartlijnen op Nederlandsch-Indië en vooral de radio en het vliegtuig doen den afstand, waarop het van Nederland gelegen is, korter schijnen, kortom, alles werkt

Het paleis van den Gouverneur-Generaal in den beroemden Buitenzorgschen Plantentuin. Op den voorgrond de lotos-vijver.

Een boschweg in den Preanger. Op den voorgrond de limonadeverkooper.

er toe mee, dat men Indië meer leert beschouwen als een deel van Nederland, waarvan men evengoed op de hoogte moet zijn, als van het kleine stukje, dat hier aan de Noordzee ligt.

Een schitterend middel, om die belangstelling nog meer aan te wakkeren, is de film, die door de Haarlemsche Filmfabriek Polygoon over Indië is samengesteld en waarvan deze week in Den Haag de eerste vertooning voor genoodigden heeft plaats gehad.

Vier jaren lang heeft de heer I. A. Ochse voor Polygoon het Aziatische Nederland bereisd, voortdurend maar filmende, zoodat hij met niet minder dan veertigduizend meter film weer naar huis kwam, waaruit verschillende films zijn samengesteld. De voornaamste daarvan zijn wel de drie, die samen den Maha-cyclus vormen.

De Maha-cyclus? Wat beteekent Maha?

Maha is Sankriet en beteekent het hoogste, het beste, het uitnemendste, het edelste. Wil de titel Maharadja bij-

voorbeeld niet zeggen de edelste, de uitnemendste vorst? En daar nu de Polygoon-filmfabriek meent, dat de drie films, die zij uit den voorraad van 40.000 meter film heeft saamgesteld en die samen 6000 meter lang zijn, de beste, de uitnemendste zijn, die er in dien overvloed te vinden waren, heeft zij dit drietal samen den Maha-Cyclus genoemd.

De titels der drie afzonderlijke deelen, die ieder voor zich een afgerond geheel vormen zijn: Mahasoetji, wat wil zeggen Het Opperste Pure, Het Al Reine; Mahamoelia, Het Al Luisterrijke en Mahakoeasa, Het Al Machtige.

Van elk der drie is op de voorstelling voor genoodigden een deel vertoond en ieder, die het voorrecht had deze voorstelling bij te wonen, was vol bewondering voor hetgeen hij te zien kreeg.

We hebben wel eens meer films over Indië gezien en ook die hadden zeer zeker hun verdiensten maar het waren toch geen Maha-films, het waren

Een der zeven-jarige Lelong-danseresjes van Bali.

niet de edelste, niet de uitnemendste en met deze Polygoon-films zijn zij eenvoudig niet te vergelijken.

Wat de heer Ochse daar in die vier jaren gezien en op de celluloidstrook heeft vastgelegd, zoodat wij er ook van kunnen genieten, het is haast ongeloflijk. Heel den archipel heeft hij door gezworven, tot in de onherbergzaamste en wildste streken is hij doorgedrongen, bij beschaafde, maar ook bij wilde volksstammen is hij op bezoek geweest, zoowel met hooggeplaatste Europeanen als met de naakt rondlopende Papoea's heeft hij aan den maaltijd aangezet.

Maar bij eten is het niet gebleven, hij heeft ook gewerkt. En hoe! Menigeen, die jarenlang in Indië heeft gewoond, zal, als hij dezen film-cyclus gezien heeft, de opmerking maken, dat hij toch eigenlijk nog maar bitter weinig van het land weet, dat er

daar nog dingen te zien zijn, waarvan hij nauwelijks gehoord heeft, laat staan, dat hij ze aanschouwd heeft.

Hoe moet deze film dan niet voor den leek, voor hem, die nog nooit onze overzeesche gewesten heeft betreden, een openbaring zijn. En dat is ze ook.

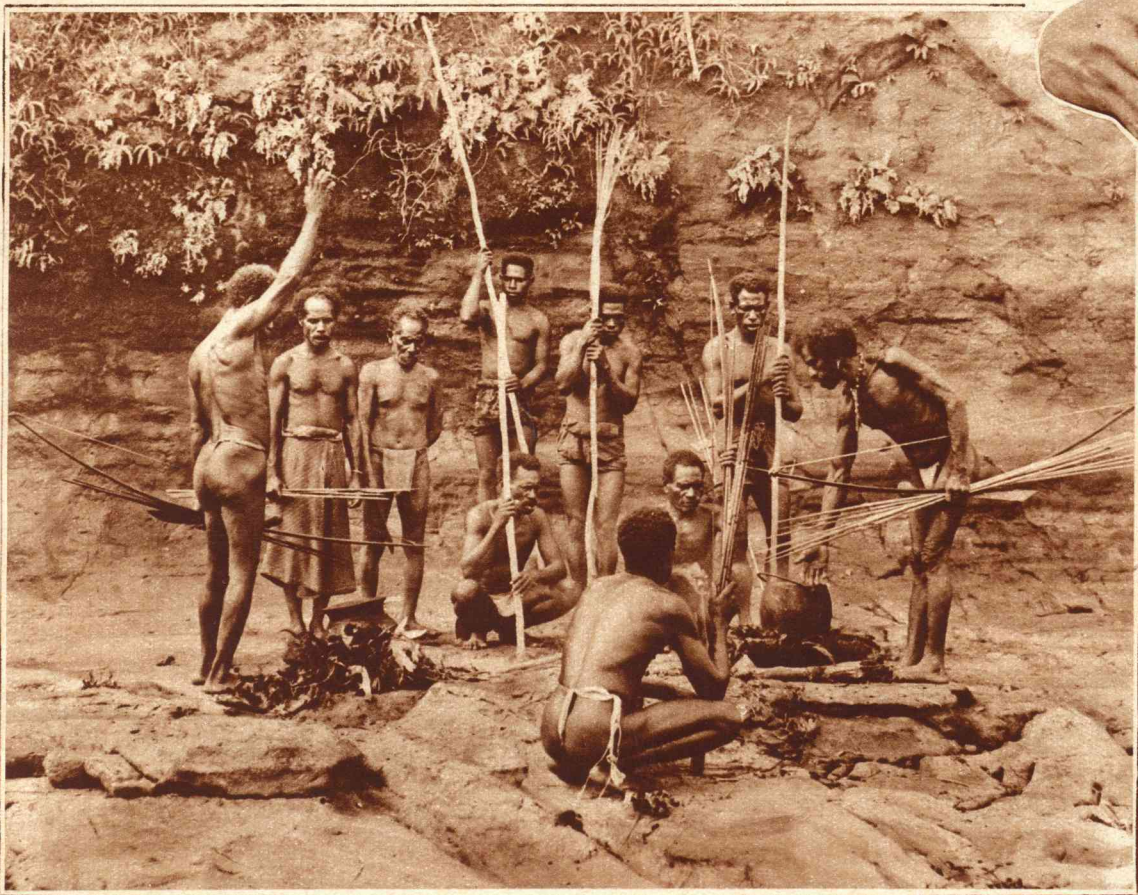
Naast schitterende natuurfereelen, als de opnemingen in oerwouden of in den beroemden Buitenzorgschen Plantentuin en grootsche natuurverschijnselen, als bijvoorbeeld de uitbarsting van den Krakatau en den zwavelkrater en de kokende modderbronnen van den Papandajan, die dood en verderf brengen aan ieder, die er zich te dicht bij waagt, door de giftige dampen, die er uit den bodem opstijgen, wordt ons het volksleven zoowel op Java als dat van verschillende stammen in andere deelen van den archipel getoond; we maken kennis met de feesten ter gelegenheid van het einde

Mama Papoea
met haar kleine.

en de ziekte-bezwerings bij verschillende stammen — het is alles even mooi, even belangwekkend en ieder, die verzuimt deze film te gaan zien, zoodra hij daartoe in de gelegenheid is.... deze week werd ze in Den Haag vertoond, spoedig zal ze ook in andere plaatsen op het programma komen.... mist een avond, die hem, naast veel genot, ook veel leering kan verschaffen.

A. T

Een godsoordeel bij de Papoea's. De twistenden steken de hand in een pot kokend water, door den tegenstander op het vuur gezet, en wie van beiden zich dan het ergst brandt, wordt in het ongelijk gesteld.

De heer I. A. Ochse met zijn camera in het oerwoud. Vier jaren lang heeft hij op deze wijze heel den archipel door gezworven, om de machtige Maha-film te kunnen maken.

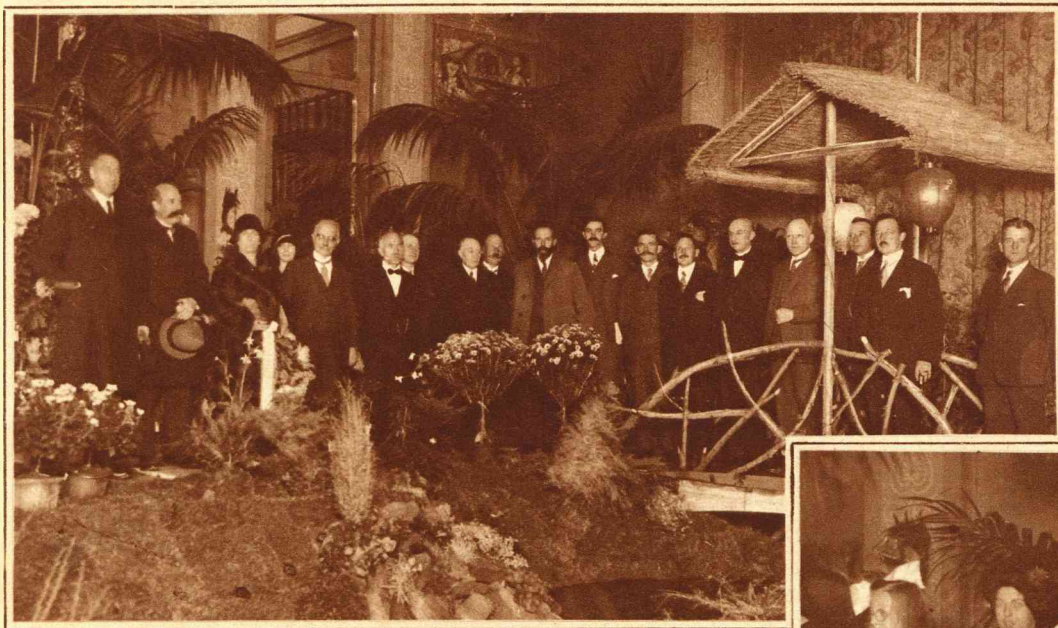
Huis van Dajakkers te Seroepi, in midden Borneo. Men ziet, dat ze zelfs daar op de derde verdieping wonen.

van den Mohammedaan-schen vastentijd (Garebeg Poeassa) en zien een Wajang Wong-voorstelling bij den Rijksbestierder van Djokjokarta; we wonen het schitterende wedstrijdzeilen en de gevaarlijke stierenrennen der Madoerezen bij en de wreede hanengevechten der Balineezen en dat alles in beelden, zóó mooi van compositie, zóó bewust gekozen, dat het reeds daarom alleen een lust zou zijn, om er naar te kijken.

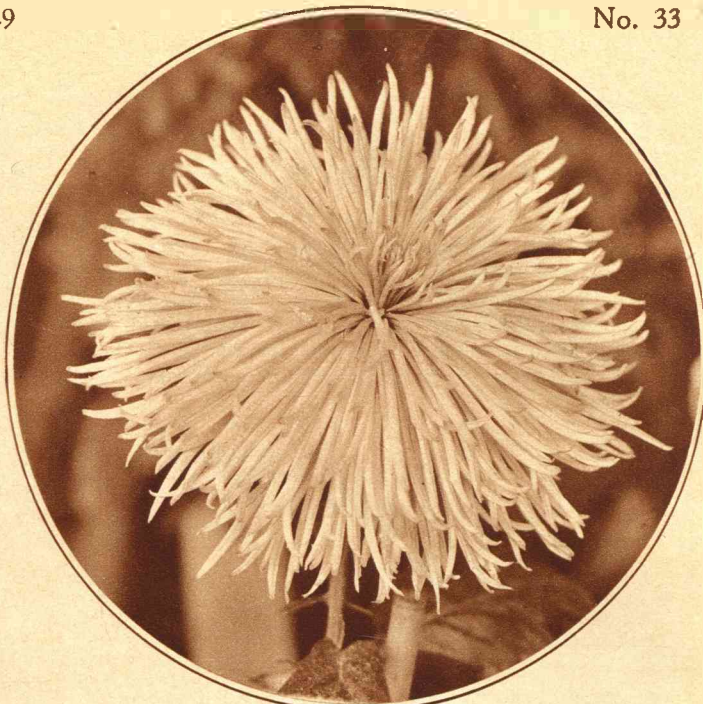
Het is niet mogelijk alles op te sommen, wat er in deze 6000 meter te zien gegeven wordt: de lustverblijver der Balische vorsten, de Balische danseressen, of het godsoordeel der Papoea's, de krijgsdansen der Niassers

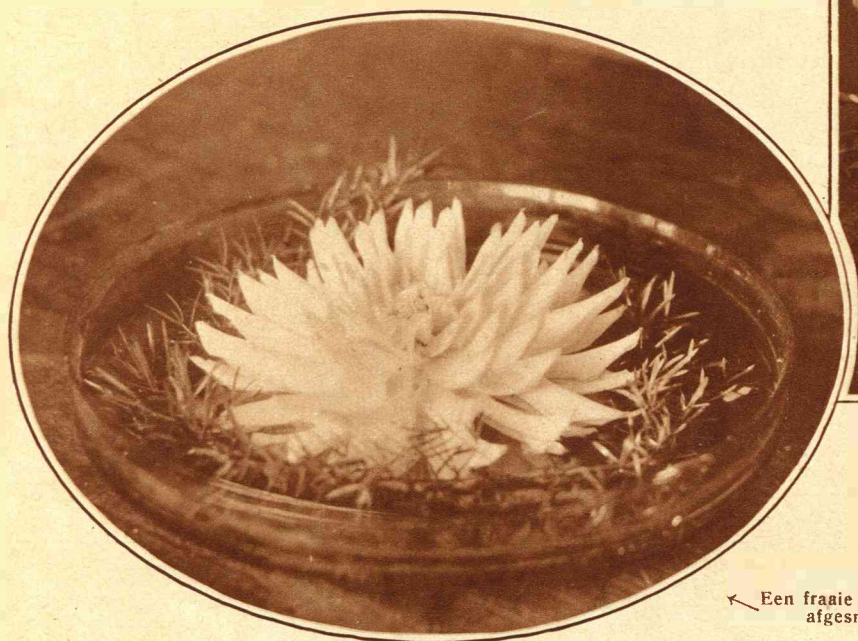
Uit het Rijk van Bloemen en Planten

Het bestuur van de Chrysantenclub „Elsje Fulton” van den „Bond van Volkstuinders” organiseerde in de Koningszaal van Artis te Amsterdam een tentoonstelling ter eere van haar eerste lustrum. Bij de opening was groote belangstelling ook van de zijde van het Gemeentebestuur, dat vertegenwoordigd was door Wethouder E. J. Abrahams. Op onze foto ziet men hem met Mevrouw Abrahams te midden van het bestuur en de Commissieleden.

Een pracht-exemplaar onder de verscheidene chrysantensoorten was de „Reonant.”

Een origineel denkbeeld was het om aldus de eerste vier tentoonstellingen en 't eerste lustrum van de Chrysantenclub symbolisch voor te stellen.

← Een fraaie drijfschaal met kort-afgesneden chrysant.

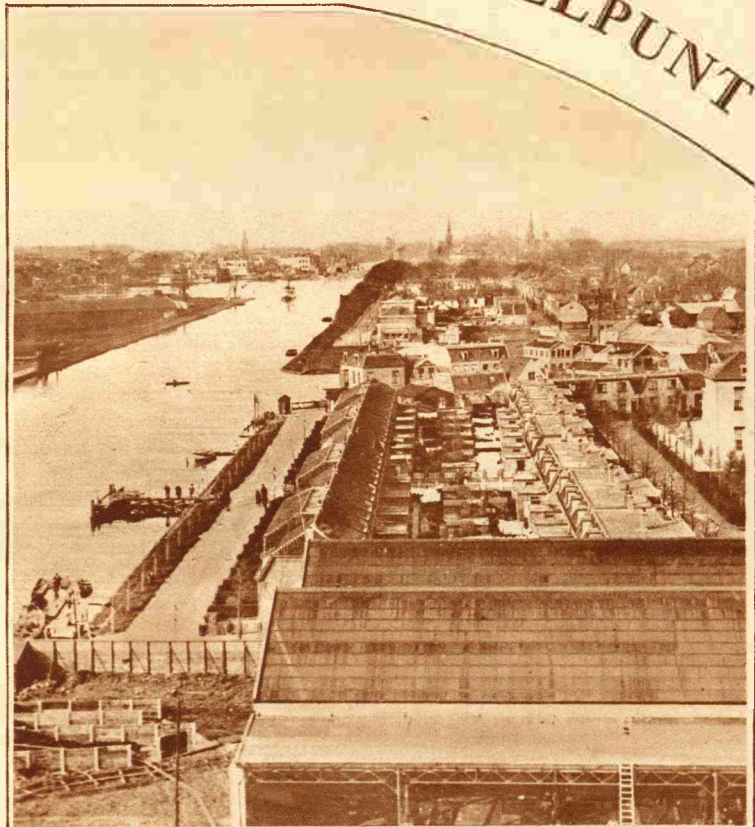

Een sierlijk gevuld klompje, dat veler belangstelling trok.

← De afdeling Haarlem der Nederl. Natuur-Historische Vereeniging hield van 26—28 Oct. in het gebouw van de H.B.S. aan het Santpoorterplein een Najaars-tentoonstelling. Een kijkje op de afdeling zwammen, waaronder de Vliegenzwam die zeer giftig is en te onderscheiden is aan de roode kleur met witte stippen.

ZAANDAM

HET MIDDELPUNT

Een kijkje vanaf de sluis te Zaandam in de richting van het Noordzeekanaal

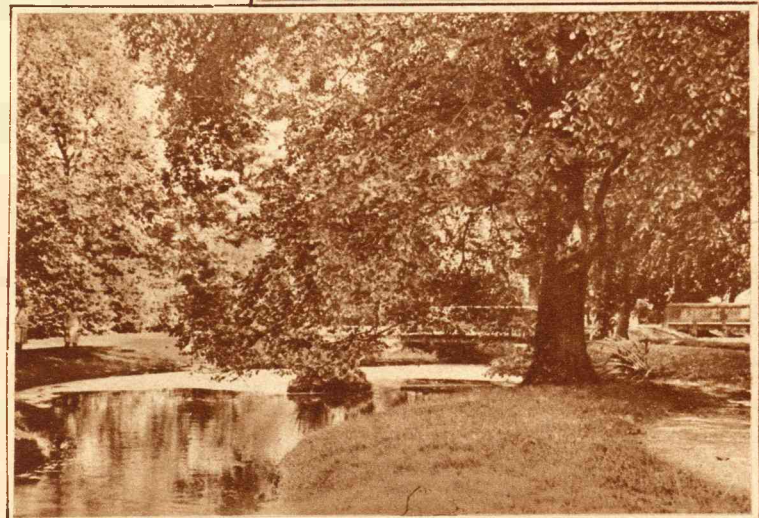
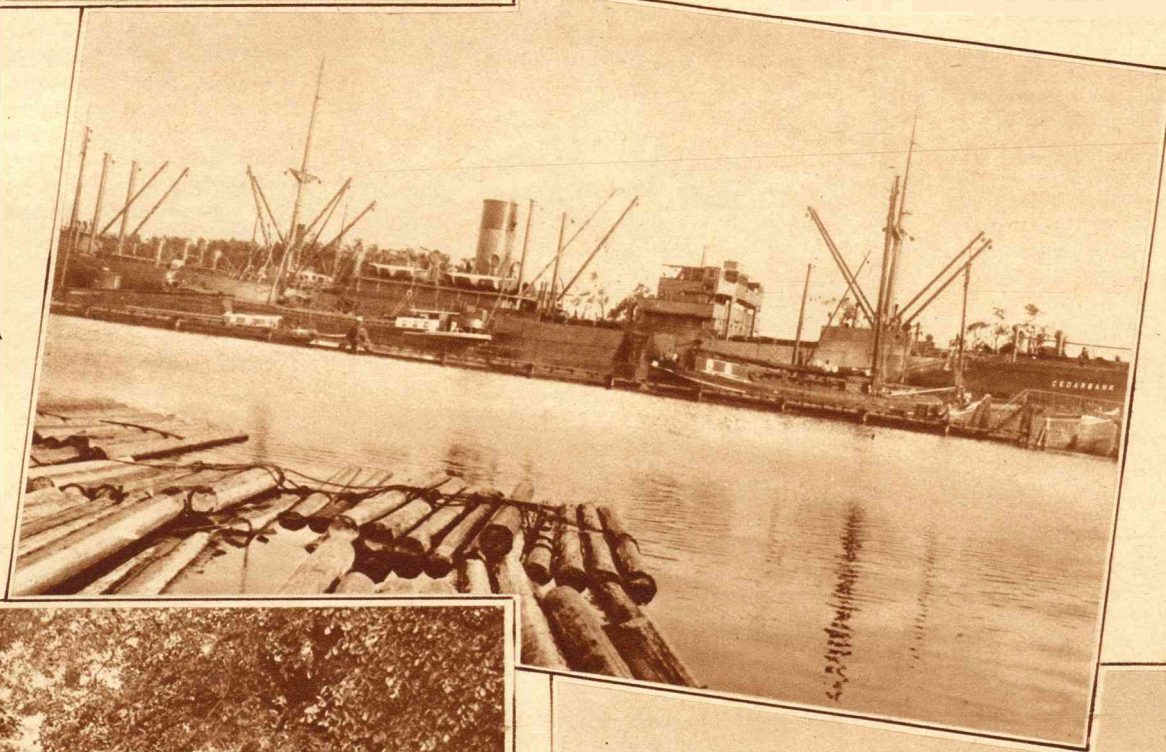

VAN DE ZAANSTREEK

Onder de Noordhollandsche industrie- en nijverheidsstreken neemt die langs de Zaan een eerste plaats in, „de streek, waar houtzagerijen, scheepswerven, cacao-, olie- en meelfabrieken in grooten getale aaneengerijnd staan en duizenden uit de omgeving een bestaan verschaffen. Juist door dien toevloed van arbeidskrachten ontstonden in den loop der jaren talloze gemeenten, hetzij groot of klein, binnen welke grenzen deze industrieën steeds verder groeiden en het is zeker wel Zaandam geweest, dat hierin het grootste aandeel had. Door krachtig bestuur en wijs beleid heeft men aan de vestiging der onderscheidene bedrijven niets in den weg gelegd, zoodat het in Zaandam wat bebouwde oppervlakte en inwonertal betreft, steeds crescendo gaat. Bij dit alles heeft men niet uit het oog verloren om ook de Zaanstad als woonplaats niet ten achter te laten stellen bij andere steden, waardoor in voldoende mate gezorgd is voor modernen woningbouw, parkaanleg enz. Van Zaandam als nijverheids- en woonstad zou nog zooveel te vertellen zijn, maar beter kunnen eenige treffende foto's een aanvulling zijn van hetgeen we hier vertelden.

Hier ziet men de stad in vogelvlucht vanaf de kraan van de werf „Conrad“.

Een havengezicht met 'n fraai stoomschip op den achtergrond.

Het Volkspark te Zaandam in eersten herfststooi.

Nog een kiekje vanuit de lucht op de zoo mooi gelegen stad.

Een Moordenaar en zijn Zoon

HET VERHAAL TOT NU TOE.

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Else er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad geko-

men en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoózeer aan zijn vader her-

innert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Else uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Else zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's-Avonds wordt de oude Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie.

Hij nam zijn reistasch op en ging de kamer uit, om naar de bovenverdieping van het huis te gaan. Er waren inderdaad nauwelijks vijf minuten verlopen, toen hij weer te voorschijn kwam, even bleek als tevoren, maar nu schijnbaar bedaard en kalm.

„Ik ben klaar,” zei hij. „Laten we dan vertrekken!”

Op het politiebureau aan de Schoenbrug had de inbraak van dien nacht voor een aantal ambtenaren een groote verlenging van hun moeielijk en inspannend dagwerk gebracht. De hoofdcommissaris Lintwist sprak juist met twee van zijn flinkste ambtenaren, toen de graanhandelaar Krauze bij hem werd aangediend.

„Ha, eindelijk!” zei hij. „Wij hebben met smart op den man gewacht. Laat hem dadelijk binnenkomen!”

Het voorstellen was spoedig afgeloopen en de hoofdcommissaris, een zeer vriendelijke en uiterst beleefde man, verzocht den bezoeker plaats te nemen op een stoel naast zijn schrijftafel.

„Het spijt mij zeer, dat ik u nog zoo laat lastig moet vallen, mijnheer Krauze, vooral omdat u, zooals ik hoor, juist van de reis teruggekeerd is. Maar u is, naar het schijnt, de eenige persoon, die in een nadere relatie is geweest met de vermoorde mevrouw Abt, en wij tasten helaas nog zoo geheel in het duister, dat uw inlichtingen waarschijnlijk van groote waarde zullen zijn. U is toch ingelicht over de misdaad en over de nadere omstandigheden?”

„Ik heb een en ander vernomen van den ambtenaar, in wiens gezelschap ik hier ben gekomen, maar hij scheen zelf slechts zeer weinig te weten, en ik was nog zoo opgewonden, dat ik toch zou willen verzoeken...”

„Goed, dan zal ik u in het kort over den stand van zaken inlichten. Dat mevrouw Abt — zij was uw schoonzuster, nietwaar?”

„Ja zeker, mijnheer de hoofdcommissaris, de zuster van mijn overleden vrouw.”

„Dat uw schoonzuster door een vreemde hand, en wel met een touw geworgd is, staat vast. De lijkschouwing zal morgen pas plaats hebben, maar de uitslag daarvan kan slechts een bevestiging van het reeds vastgestelde feit zijn. Nu is vooreerst van het grootste belang het achterhalen van het uur, waarop de misdaad werd bedreven, en wij meenen, ook daarvan eenigzins op de hoogte te zijn. Een reeks belangrijke omstandigheden geeft recht tot de gevolgtrekking, dat de moord morgen tusschen zeven en acht uur bedreven werd.”

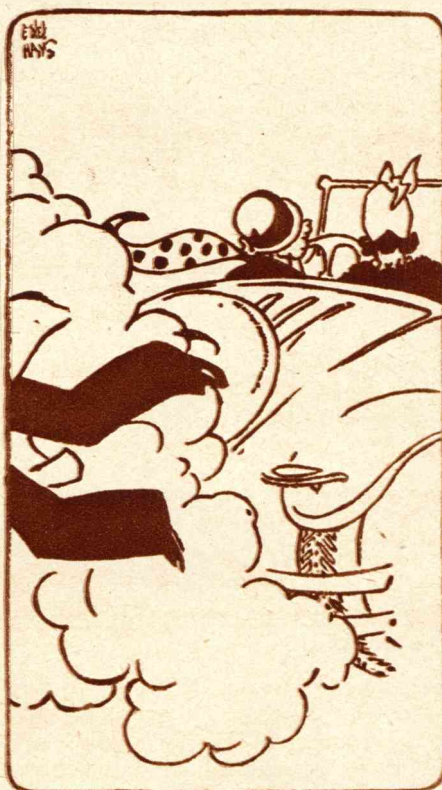
„Er zijn dus om dezen tijd verdachte personen in de nabijheid van de plaats der misdaad gezien, hoofdcommissaris?”

„Dat eigenlijk niet! Wij zijn veeleer op een andere manier tot ons vermoeden gekomen. Het meisje, dat iederen dag melk en brood bij uw schoonzuster bracht, is er ook vandaag geweest, en wel 's morgens om zes uur. Zij heeft volgens gewoonte den zak met de broodjes aan den knop van de deur gehangen en de melkkan op den drempel gezet. Toen zij de trap weer afliep, hoorde zij duidelijk, dat de deur openging en het bezorgde weggehaald werd. Brood en melk zijn dan ook in de woning gevonden en dus moet de vrouw om dezen tijd nog geleefd hebben. Ook het ochtendblad, dat volgens de verklaring van den krantenjongen om zeven uur door hem in de brievenbus werd gestoken, werd in de huiskamer der vermoorde vrouw op de tafel gevonden, en wel in een toestand, die duidelijk aantoonde, dat zij er nog in gelezen had. Daaren-

tegen heeft zij een briefkaart en eenig drukwerk, dat de brievenbesteller om acht uur in dezelfde bus heeft geworpen, niet meer daaruit gehaald. Zij is dus waarschijnlijk gedurende dit laatste uur vermoord.”

Krauze, die opletterend geluisterd had, knikte toestemmend. „Daarover kan volgens deze ken-teekenen geen twijfel bestaan.”

Fanny Flapuit zegt:

Zelfs vrouwenhaters raken wel eens van hun stuk door aardige autorijders.

„De geneesheeren, met wier oordeel wij het helaas niet altijd eens kunnen zijn, zijn echter ook dezen keer van andere meening. Uit de omstandigheid dat bij het vinden der doode de lijksverstijving al ingetreden was, maken zij op, dat de moord al aanmerkelijk vroeger, misschien al gisterenavond, bedreven moet zijn. Dit spreken echter niet slechts de genoemde vastgestelde feiten tegen, maar ook, dat het bed van mevrouw Abt zeer zeker gebruikt was, en dat verschillende personen uit de buurt zeer beslist verklaren, gisterenavond op de gewone uren licht te hebben gezien in haar woning. Maar dat zijn dingen, die voorloopig meer voor ons dan voor u van belang zijn, mijnheer Krauze. Het komt er nu vooral op aan, of u ons door het uitspreken van eenige verdenking behulpzaam kunt zijn.”

De graanhandelaar wreef met zijn hand over zijn voorhoofd. „Sedert het oogenblik, dat ik de vreeselijke misdaad vernam, denk ik al voortdurend na, om tot een vermoeden te komen. Maar ik vind niets — niets! Mijn schoonzuster ging immers met niemand om, en ik geloof niet, dat zij een vijand had.”

„Dat de moord door een van haar vijanden werd bedreven, is ook niet waarschijnlijk. Niet om wraak op haar te nemen, maar om haar te

bestelen, heeft men de oude vrouw No. 6 geworgd. Reeds de wanorde, die in de kamer werd gevonden, laat dit genoegzaam zien. Alle laden en kasten, waarin kostbaarheden vermoed konden worden, waren geopend en doorzocht. Op den grond lag een klein ijzeren kistje, dat volgens de aanwezige sporen met geweld opengemaakt was. Het was echter geheel leeg. Weet u misschien, mijnheer Krauze, wat de overledene gewoonlijk in dit kistje bewaarde?”

„Was het een bruigelakte kist met een koperen hengsel op den deksel?”

De hoofdcommissaris knikte bevestigend.

„Dit kistje ken ik wel, maar weet weinig van den inhoud. Voor zoover ik weet, heeft mijn schoonzuster het slechts één enkelen keer in mijn bijzijn geopend en wel in den allerlaatsten tijd — ongeveer drie of vier weken geleden. Ik vermoed, dat zij daarin ook haar sieraden bewaarde.”

„Hebt u ooit iets van deze sieraden gezien?”

„Niets dan de twee voorwerpen, die zij mij toen heeft laten zien. Het eene was een groot gouden medaljon, zooals de dames vroeger om den hals droegen. Ik geloof, dat het ook met paarlen of zooliets bezet was; maar dat herinner ik mij niet goed meer, want ik interesseerde mij meer voor het daarin zijnde portret van mijn overleden vrouw in haar meisjestijd. Mijn schoonzuster had mij daarvan verteld en zich op mijn verzoek bereid verklaard, het mij cadeau te geven. Toen wij het er echter uit wilden halen, brak het glas, en omdat wij zagen, dat het portretje niet onbeschadigd eruit te krijgen was, gaven wij het op. Mevrouw Abt legde het medaljon weer in het kistje, terwijl zij half schertsend, half in ernst zei, dat zij mij het medaljon met het portret in haar testament zou vermaken.”

„Het is jammer, dat u het medaljon niet nader kunt beschrijven; maar u zou het toch zeker wel herkennen, als men het u toonde?”

„Ik geloof, dat ik daartoe wel in staat zou zijn, al kan ik het ook niet vast beloven.”

„U hebt intusschen over een tweede voorwerp gesproken. Kunt u daarvan misschien meer vertellen?”

„Zeer zeker, want het was een soort van curiositeit, een zeer oud cylinderhorloge, zooals ik nooit tevoren gezien had.”

„Dat zou ons kunnen interesseren. — Ik verzoek je, Braun, maak je gereed, om de beschrijving, die mijnheer Krauze ons van dit horloge zal geven, nauwkeurig op te schrijven. De moordenaar zal misschien trachten, het aan den man te brengen.”

„Dat houd ik niet voor zeer waarschijnlijk, hoofdcommissaris,” beweerde de graanhandelaar.

„De misdadiger zal wel verstandig genoeg zijn, om te begrijpen, dat zoo'n zeldzaam stuk hem gemakkelijk zou kunnen verraden.”

„U moet ons ervaren politie-ambtenaren vergunnen, daarover van een andere meening te zijn. De personen, die zoo'n moord bedrijven, zijn niet altijd doortrapte misdadigers, en het is bijna altijd hun onhandigheid en domheid, die ons op het juiste spoor brengt. Wilt u ons dus alstublieft meedeelen, wat u van de bijzondere kenteekenen weet?”

„Het was, zooals ik reeds gezegd heb, een zeer groot en dik gouden cylinderhorloge. Op den achtersten deksel was een geëmailleerd plaatje, dat een landschap en een bron met een op de fluit blazenden herder voorstelde. Als men op een terzijde aangebracht knopje drukte, begon de fluit van den herder een minuut lang te draaien en te spelen. Mijn schoonzuster was zeer trotsch op het bezit

van dit horloge, dat zij voor een zeer bijzonder kunststuk hield."

De klerk had met een vlugge pen deze beschrijving genoteerd en op een wenk van den hoofdcommissaris overhandigde hij hem het geschrevene.

"Zeer goed! Laat het dadelijk copieëren en aan alle bureaux hier in de stad bezorgen. Er moet nog vannacht bij alle opkoopters en in de banken van leening navraag worden gedaan, in zooverre dit mogelijk is. Zorg er ook voor, dat de copieën zoo spoedig mogelijk bij de redacties van de kranten komen, opdat het bericht nog in de ochtendbladen kan verschijnen."

De klerk boog en vertrok. Op zijn beleefde manier wendde de hoofdcommissaris zich weer tot den graanhandelaar. "Weet u ook, mijnheer Krauze, of de vermoorde dame, die immers zeer bemiddeld moet zijn, geweest, gewoonlijk grootere geldsommen in haar woning bewaarde?"

"Daarover kan ik u helaas geen inlichtingen geven. Mijn schoonzuster sprak nooit over haar geldelijke zaken en ik had geen reden, om haar daarnaar te vragen. Ik weet wel, dat zij geld op de Rijksbank had en heb reden, om te vermoeden, dat zij ook in verbinding stond met verschillende bankierszaken, maar ik ben evenmin ingelicht over de grootte van haar vermogen als over de manier, waarop zij haar geld heeft belegd. Als zij mij somtijds eens, zooals gisteren nog, om raad vroeg, betrof het altijd slechts zeer onbelangrijke dingen, zooals belastingzaken en zooiets."

"U hebt mevrouw Abt dus gisteren nog gesproken?"

"Ja zeker — 's namiddags, onmiddellijk voor mijn vertrek naar Opper-Silezië. Zij had per briefkaart om mijn bezoek verzocht — ik heb die kaart nog bij mij — en ofschoon het mij alles behalve aangenaam was, omdat ik eigenlijk al des morgens op reis had willen gaan, achtte ik mij toch verplicht, aan haar verzoek te voldoen."

"En hebt u bij dit bezoek volstrekt niets bijzonders opgemerkt?"

"Niet het minste. Mijn schoonzuster wilde over de grondbelasting reclameeren en ik moest haar helpen bij het opmaken van een bezwaarschrift. Zij was iets minder pruttelig en knorrig dan anders, maar dat kon mij natuurlijk niet verbazen en is ook niet van belang voor de opsporing van haar moordenaar."

"Neen! — U zegt, dat u in den namiddag bij uw schoonzuster is geweest. Kunt u den tijd niet eenigszins nauwkeuriger opgeven?"

"Het kan drie uur geweest zijn, toen ik kwam, het zal ongeveer een half uur zijn geweest, dat ik bij haar heb doorgebracht. Als het voor het onderzoek van belang is, om dit nauwkeuriger vast te stellen, dan verzoek ik den kruidenier daarover te ondervragen, die gelijkvloers in haar huis woont. Ik heb een paar minuten bij hem binnen moeten gaan, omdat mijn schoonzuster mij verzocht had, namens haar bezwaar te maken tegen het late pianospel in zijn woning, en het is dus wel mogelijk, dat de man nauwkeuriger inlichtingen kan geven over den tijd van mijn weggaan."

"Dien zal ik volstrekt niet noodig hebben; de uwe zijn zeker voldoende. U is toen op reis gegaan en hebt pas vanavond bij uw terugkomst iets van den moord vernomen?"

"Zoo is het, hoofdcommissaris."

"U antwoordde mij straks al, dat u niet in staat was, om een verdenking tegen iemand uit te spreken. Ook hebben wij van de tot nu toe onderzochte personen gehoord, dat de vermoorde een menschenschuwe, eenigszins eigenaardige vrouw is geweest, die ondanks haar gunstige geldelijke omstandigheden niet eens een dienstmeisje hield en een waar kluizenaarsleven leidde. Maar misschien had zij toch eenigen omgang, waarvan die getuigen niets wisten. Is u iets van dien aard bekend?"

"Neen. Ik meen met alle zekerheid te kunnen verklaren, dat mijn schoonzuster aan niemand toegang tot haar woning vergunde dan aan haar werkster, mijn zoon en mij."

"Hebt u een volwassen zoon? En woont hij hier in Breslau?"

"Hij heeft tot kort geleden hier gewoond. Op het oogenblik is hij in Berlijn, om in de rechten te promoveeren."

"Behoorde er tot de kennissen van uw schoonzuster een groote, eenigszins gebogene oude vrouw — een vrouw, die bij het lopen een stok gebruikte

en zeer ouderwetsch gekleed was — bijvoorbeeld in een grooten langen mantel en met een kaper?"

De graanhandelaar had bij deze laatste woorden van den ambtenaar zijn hand over zijn oogen gelegd, zooals iemand, die ingespannen nadenkt. Het kon den politie-ambtenaar nauwelijks verwonderen, dat hij een heelen tijd liet verloopen voordat hij antwoordde: "Neen, ik weet niets van zoo'n vrouw. Heeft men dan iemand met zoo'n uiterlijk op de plaats der misdaad gezien?"

"Een aan den overkant van de straat wonende dame heeft mij vanmiddag verteld, dat zij een vrouw, zooals de zooveen beschrevene, gisterenavond het huis van mevrouw Abt heeft zien binnengaan. Het buitengewone uiterlijk van deze vrouw, die zij voor een bejaarde bewoonster van het platteland had gehouden, was haar in het oog gevallen en zij had aan het raam een poos op haar terugkomst gewacht. Maar de oude vrouw had zich niet vertoond en ten slotte was zij, de kijkster, van het raam weggeroepen. Ik hecht — eerlijk gezegd — niet veel gewicht aan deze getuigenis, maar zoo lang wij ons niet op een beter spoor bevinden, is het zeer zeker onze plicht, om aan iedere, ook aan de schijnbaar geringste omstandigheid onze aandacht te wijden. Als u ons dus op het spoor van deze oude vrouw kon helpen —"

Begravenis

*

*Daar rolt de rouwkoets dóór, zwaarmoedig zwart:
Van-af zijn hóogen bok schouwt naar beneden,
Kalm, de koetsier, néér op de laken kleeden
waarmee de paarden zijn omhuld. — Zijn hart*

*blijft on-ontroerd bij deze rouwvertoonung:
Hij kent slechts straat en nummer dezer woning,
als van zoobelen, waar hij, hier vandaan,
vandaag, om ánder „werk" zal henengaan.*

*Een viertal „bidders" die de doodkist dragen,
verzeulen ongevoelig het dierbaarst uit 't gezin
naar buiten, en zij zetten 't zwijsend in
den droef-bekleeden, donk'ren dooden-wagen.*

*In de één'ge volgkoets gaan dan, twee-aan-twee,
de nader, zoon, twee dochters, weenend mee . . .*

HERMAN J. HAIJEMAJE.

De graanhandelaar schudde zijn hoofd. „Ik heb nooit een vrouw, op wie die beschrijving van toepassing is, bij mijn schoonzuster gezien, en ik kan tamelijk beslist verzekeren, dat zoo iemand ook niet tot haar bekenden behoort. Een vreemdelinge zou mijn wantrouwende bloedverwante echter zeker nooit in haar woning hebben toegelaten, allermint des avonds."

"De vraag, hoe de moordenaar in het huis van mevrouw Abt is gekomen, veroorzaakt ons nog veel zorg. Een gewelddadige inbraak heeft er zeker niet plaats gehad, want zoowel aan de voor- als aan de achterdeur waren de sloten volmaakt in orde. Kunt u er u eenig begrip van vormen, mijnheer Krauze, hoe onder zulke omstandigheden de misdaad mogelijk is geweest?"

"Om daarover eenig vermoeden uit te spreken, zou ik eerst moeten weten, of er tusschen den moordenaar en zijn slachtoffer een langere strijd werd gevoerd."

"Neen. De aanval is blijkbaar van achteren gebeurd en heeft de arme vrouw zoo geheel verast, dat zij noch tijd, noch kracht heeft gevonden, om zich ernstig te verdedigen. Niemand in het huis heeft een schreeuw of het geluid van een strijd gehoord. De misdadiger moet met de grootste beslistheid te werk zijn gegaan en bovendien de gebrekkige dame in lichaamskracht overtroffen hebben."

"Zouden het dan misschien twee personen zijn geweest, hoofdcommissaris? De loop van zaken is misschien geweest, dat een van hen aan de voordeur heeft gebeld en mijn schoonzuster door een

of andere mededeeling heeft teruggehouden, terwijl zijn bondgenoot intusschen met een valschen sleutel door de achterdeur toegang tot de woning verkreeg en de argelooze vrouw overviel. Het is een gedachte, die juist in mij opkomt. U kunt in ieder geval beter dan ik beoordeelen, of deze iets waarschijnlijk bezit."

"Het is zeer zeker niet onmogelijk, dat de gebeurtenissen op die manier afgespeeld zijn. Denkt u ons nog iets nuttigs te kunnen mededeelen, mijnheer Krauze?"

"Op het oogenblik zou ik niets meer weten, hoofdcommissaris. Maar het is mogelijk, dat mij nog het een of ander invalt, als ik wat kalmer ben geworden."

"Nu, dan zult u zeker niet aarzelen, om het mij te berichten. Ik vrees toch al, u in de eerstvolgende dagen nog meermalen lastig te moeten vallen."

De graanhandelaar was opgestaan, en terwijl hij een stap dichters naar den ambtenaar toekwam, antwoordde hij met een zekere plechtigheid: „Zooals u mij hier ziet, hoofdcommissaris, ben ik geheel en al tot uw beschikking. Er is niets ter wereld, wat mij meer ter harte gaat dan de uitboeting van de misdaad, die aan mijn ongelukkige schoonzuster werd bedreven. En ik zal onvoorwaardelijk ieder offer brengen, als ik daardoor op een of andere manier tot de ontdekking van den schandelijken moordenaar kan bijdragen."

De hoofdcommissaris stak hem een hand toe. „Uw medewerking zal ons onder deze omstandigheden van veel nut zijn. En ik zal zorgen, dat men u ten allen tijde onmiddellijk bij mij toelaat, als u mij wenscht te spreken. Nu behoeft ik u niet langer op te houden. Goedennacht!"

Krauze boog beleefd en vertrok. Toen hij zijn huis weer had bereikt, vond hij daarbinnen alles doodstil. De oude huishoudster was dus in ieder geval al naar bed gegaan, maar zij had toch niet verzuimd het avondeten voor haar meester klaar te zetten.

De graanhandelaar schoof een stoel aan de tafel, alsof hij iets wilde gaan gebruiken; maar op het oogenblik, dat hij plaats nam, gevoelde hij zich zoozeer door uitputting en vermoeidheid overmand, dat hij dadelijk weer opstond en met onzekere schreden naar zijn slaapkamer ging. Met zijn laarzen en al zijn kleeren aan, viel hij daar op zijn bed neer.

IX

De begrijpelijke verlegenheid en schuwheid, waarmee Elze haar nieuw tehuis was binnengegaan, waren onder de liefdevolle pogingen van haar edelmoedige weldoenster reeds in den loop der eerste dagen verdwenen. En haar jong hart was van dankbaarheid vervuld, omdat het levenslot juist in haar grootsten nood een medelijdende dame bij haar had gebracht. Zij had immers na den dood van haar vader nooit meer eenzelfde goedheid en hartelijkheid ontmoet als bij deze vrouw, van wie zij zich nauwelijks kon voorstellen, dat zij een paar dagen geleden nog wildvreemd voor haar was geweest. En zij gevoelde dubbel weldadig den behaaglijken overvloed van haar nieuwe omgeving na al de armoede en de ellende, waaraan zij gedurende haar verblijf bij de norsche juffrouw Nitschke gewend was. Menigmaal was zij in de eerste dagen genegen, om te twifelen aan de werkelijkheid van hetgeen zij beleefde, en als zij des morgens haar oogen opende, had zij altijd een zekeren tijd noodig, om zich in haar zoo veranderde omgeving terecht te vinden.

De woning van mevrouw Deloria was noch groot noch overdadig weelderig ingericht. Toen de mooie vrouw voor den eersten keer haar jonge beschermeling door de drie kamers had geleid, waaruit haar woning bestond, had zij als ter verklaring gezegd: „Dat is nu ons heele rijk; maar ik denk, dat er ruimte genoeg is voor ons beiden. Ik houd niet van die overgrote woningen, waarin men zich nooit echt thuis gevoelt, en dan had ik nog een andere reden, om mij zoo bescheiden mogelijk in te richten. Ik wilde niet genoodzaakt zijn, mij met dienstboden te plagen, die in de meeste gevallen slechts onze vijanden, maar in ieder geval lastige toekijkers zijn. Hier kan ik mij met een werkster redden, die 's-morgens en 's-avonds een uur komt, zonder dat ik veel van haar aanwezigheid behoeft te bemerken".

Wordt voortgezet.

De Groote Markt met den trouwen Laurentz en de vele stationneerende auto's.

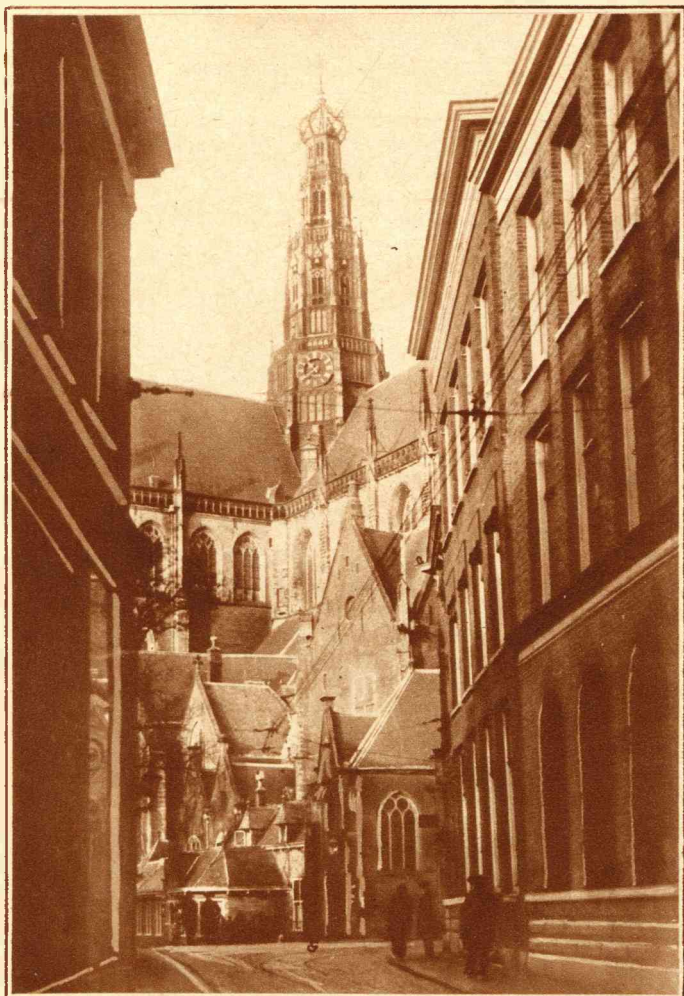
EEN GESPREK MET

Haarlems Grijzen St. Bavo

We moesten wel beginnen met de zwijgzame oude dame wat te vleien, om haar aan het spreken te krijgen. Het hoefde niet zwaar te vallen een passend woord van bewondering te vinden voor haar nog krasse houding, ondanks haar vele jaren; en het deed haar goed, dat we konden wijzen op haar mooi bewaarden, zijden zoom aan den kant van de kosterswoning. „Daaruit sprak nog de schoonheidszin en kunstmin van haar dikwijls zeer becritiseerde Middeleeuwsche kennissen, waarmee zij altijd op goeden voet had geleefd,” zei de statige grijze dame in mooi Haarlemsch. Maar het oude voorhoofd trok kolossale rimpels, als zij dacht aan latere tijden, toen men haar,

in haar jeugd nog, met hak beetelsen moerhamers leelijk had toegetakeld en innerlijk verscheurd, maar zij zou haargal daarover nu maar niet meer uitspuwen, temeer, omdat zij begreep, dat we kwamen om de zonnige zijde van alles te bekijken. — Als statige burgeres van een statige stad hield zij begrijpelijkerwijze van ernst en gelukkig waren hare medeburgers en burgersen daar weinig van afgeweken, de uitzonderingen daargelaten. „Maar die bevestigen den regel,” zei ze niet zonder ironie en met een schalkschen lach, die haar goed stond en wegklonk als klingelend klokkenspel, waaraan een zeurig draaiorgel een eind kwam maken, en ze verwaardigde het geen blik.

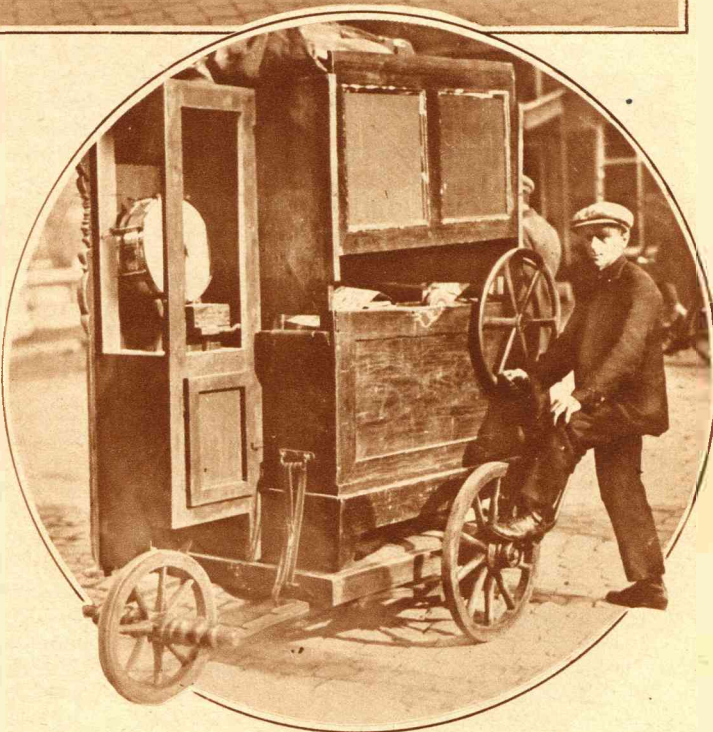
„Maar alle gekheid op een stokje,” (de oude dame had zich toch eenigszins een modernen damestoon eigen gemaakt) „vindt ge de Groote

← Een blik op de aloude St. Baaft vanuit de Damstraat.

Markt zoo vandaag in het mooie herfstweer niet prachtig ernstig met onzen trouwen Laurentz, die me nu al zoo vele jaren gezelschap houdt. Als die niet had bestaan, dan zou ik van hier boven af nu zeker niet zoo'n mooi gezicht hebben gehad op de groote drukkerijen van onze stad,” zei de dame niet zonder voldoening — (en zou ik hier op het oogenblik misschien tot zweetens toe zitten pennen, denk ik er achteraf persoonlijk bij, ook niet zonder vol-

Aan den voet van de oude St. Bavo. De mooi bewaarde zijden zoom van de kerk aan den kant van de kosterswoning.

Waraan een zeurig draaiorgel een eind kwam maken.

En haar oog viel het eerst op de paarden....

doening). En de matrone verlokte me om achter den eersten drukker vandaan een plaatje te maken van het breede plein, waar altijd zooveel auto's iets komen bederven en gelukkig het juist passeerende Scheveningsche visschersvrouwtje iets tracht goed te maken, maar uit vrees voor de lens naar den anderen kant keek, iets, wat alle Scheveningsche visschersvrouwtjes gemeen hebben.

„Ja, die lawaai-maken-de auto's,” zei de dame weer, „hebben hier heel wat van mijn rust weggenomen” en blijkbaar verstoord op die minder mooie autogarage aan haar voet, wendde zehet verontwaardigde gelaat naar den anderen kant en vroolijkt weder op. Want daar zag ze over de huizen heen het mooie Spaarne met het drukke gedoe

gezien de vroolijke drukte langs den Spaarnezoom. „Handelsvrouw ben ik niet,” zei de steeds meer bespraakte Vrouwe, „maar zooals het hier jaagt en klopt als een harteslag....” — de statige, fiere

De fraaie St. Bavatoren in feestelijk lichtgemaad gestoken tijdens de Edisonherdenking. Door 'n juiste verlichting toe te passen heeft men den mooien bouw duidelijk laten uitkomen.

....gezien de vroolijke drukte langs den Spaarnezoom.

Een drietal jongens, die bij de fontein hun dorst kwamen lesschen.

mevrouw is aan het woord — van de stad, vind ik het schoon en is het uitzicht over onze mooie rivier voor mij een blijvend genot.”

En daar werd de schoone vrouw weder afgeleid door een drietal dorstige jongens, die diep onder haar bij de fontein hun dorst kwamen lesschen.

Goedkeurend knikte ze met het hoofd, want deze jongens begrepen, dat het water hier niet vloeiende om elkander nat te gooien. — Ik vrees, dat alleen de vrij plotseling ingevallen kou hen aanspoorde, om de in den zomer voor afkoelingsmethoden zoo graag benutte fontein thans voor meer nuttige doeleinden te gebruiken. — En hiermede moesten we afscheid nemen van onze vriendelijke gastvrouw en woordvoerster, omdat andere bezigheden ons riepen.

DAMIAAT.

Het schilderij dat we hierboven reproduceeren is het middelpunt der enorme triptiek, welke de Belgische schilder Léon Frédéric in 1882 schreef, en waaraan hij den naam gaf van

ZWERVER

ZWERVERS

„De krijthandelaars”. Het is de geschilderde ellende, en men beweert, dat nog nimmer 'n werk werd geschapen, dat in alle details zoo hartroerend spreekt van honger en verkommering.

Modeshow in Engeland.

Onlangs werd in Engeland een show gehouden van de kleederdrachten en haartooisels welke de laatste eeuwen in algemeen gebruik waren. Natuurlijk waren hier fraaie en kostbare costumes, pruiken en andere sierselen te bewonderen. Hier ziet men eenige bekoorlijke jonge dames afgebeeld die in hun sierlijke en gracieuse kleedij op de tentoonstelling veel belangstelling wekten.

sluiten, en welke keukenprinses kan naar behooren een hors d'oeuvre ontwerpen, indien zij geaard is?

De radio van mijnheer Van Wemel zal nooit worden weggehaald, daar hij niet in termijnen betaald wordt, en mijnheer Van Wemel dus nooit in gebreke zal blijven. Hij heeft zijn radio zelf gewrocht. Hij heeft hem gewrocht in het zweet, niet alleen zijns aanschijns, doch zijns geheelen lichaams. Ter wille van zijn radio heeft hij in zijn vingers gesneden, zijn thee koud laten worden, en zijn kinderen leelijke woorden geleerd. Al deze verkeerde dingen heeft hij gedaan ter wille van zijn radio.

Maar het resultaat is dan ook naar evenredigheid. Zijn installatie beslaat een halven muur, en zijn antenne heeft de afmetingen en het voorkomen van een klein model kippenren. Ik zelf heb geen verstand van radio, en ik weet niet hoeveel lampen het toestel van Mijnheer Van Wemel telt, maar wanneer hij ze alle aansteekt, dan is het geluid vervaarlijk, en het interessante is, dat je alle talen

DE Radio-Muriek

Mijnheer Van Wemel heeft radio. Leg niet, lezer, Uw blad wenkbrauwfronsend ter zijde, noch kijk Uw vrouw verwijtend aan uit wrevel jegens hem, die het bestaan heeft te schrijven over het „houden” van radio.

„Houden” is het juiste woord. Je houdt radio zooals je een dienstbode houdt. Er is trouwens een zekere overeenkomst tusschen beiden: een dienstbode breekt, een radio kan breken, beiden worden in termijnen betaald, en verdwijnen zoo-

dra je in gebreke blijft. En zoo zou ik door kunnen gaan.

Maar hoe groot ook de gelijkenis tusschen dienstbode en radio is, ze vertoonen niettemin belangrijke verschillpunten: wie zou ooit een meisje voor halve dagen direct op het lichtnet aan-

Een jong meisje als „scherpschutter”.

Arlaine Brown, een Amerikaansch meisje van 13 jaar, wist zich als eerste te plaatsen in den strijd om het schietkampioenschap te Camp Perry en Toledo. Dat zij zich niet alleen hier onderscheidde, blijkt wel uit het getal medailles dat zij reeds mocht verdienen, dank zij haar handigheid; en vol durl richt ze zelfs op de foto twee zware „brownings” op den argeloozen lezer, die zich veilig waant omdat het toch maar een plaatje is.

De man met de sterke tanden

is zeker Arthur Blackmer uit Los Angeles, die voor zijn krachtproeven een viertal jongedames bezigde, welke hij door middel van een staaf met zijn tanden poogde op te heffen. Natuurlijk is het weer Amerika dat een dergelijk nieuwtje op het gebied van krachtpatserij brengt!

Een leuk tweetal!

Op een Engelsche tentoonstelling waar 54 naties door even zoovele dames en heeren in de door hun landgenooten gebruikelijke kleding zullen optreden, is ook dit aardige tweetal te zien, dat den Staat Wales en Onnada uitbeeldt. Terwijl het kiekje genomen werd was, zij nog druk in de weer om „hem“ zoo mooi mogelijk op te sieren in zijn eigenaardige kleederdracht.

te krijgen. Mijnheer keek alle verbindings na, draaide schroeven los en moeren aan, doch niets hielp, het toestel zweeg in alle talen, waarin het voorheen gesproken had. Mijnheer was boos en zei kleine vloekjes, maar mevrouw triomfeerde, ratelde met al de energie harer drie lampen, aldus trachtend de schade van verscheidene maanden in te halen.

Mijnheer klom op het dak om te kijken, wie zijn antenne beschadigd had; niemand had het gedaan, de kippenren hing daar in haar volle pracht, en niemand had haar gazige gestalte beïnvloed. Mijnheer klom van het dak, even wijs en met een winkelhaak.

In de huiskamer heerschte de roezige drukte van zijn uitgelaten huisgenooten. Mevrouw stopte even toen haar echtgenoot binnen kwam, en keek hem aan in bange verwachting. De kinderen joelden, knepen elkaar van moeilijk onderdrukte vreugde, en als in spanning van een spoedige ontkenning.

Mijnheer morrelde aan spoelen en condensatoren, kroop onder het toestel, als had hij een panne met zijn auto. Niets hielp.

Het was laat in den namiddag, en het werd reeds donker.

„Licht op,” beval mijnheer en mevrouw haastte zich den knop om te draaien. Het leek of alle natuurkrachten samenspannen om mijnheer's humeur op de meest grondige wijze te bederven. Het knopje was omgedraaid, maar de kamer bleef duister.

„Stop doorgebrand,” krijschte de getergde, en rende in blinde woede naar zijn schakelbord.

Hij kwam, zag, en was verslagen. Er ontbrak een stop. De stop, die ontbrak, stond zielig alleen boven het schakelbordkastje. Geen stroom, geen licht, geen radio. Mijnheer was woedend, draaide

Een krasse grootmoeder van 108 jaren.

Mejuffr. Françoise Levapresto, een grootoudje in den staat New-York, vierde onlangs temidden van haar familie haar 108sten verjaardag. Onze foto laat haar zien, nog frisch en monter en met een vroolijken glimlach op het gelaat, omringd door haar kleinkinderen, die er trotsch op gaan, nog zoo'n „oude” grootmama te bezitten.

energiek de stop op zijn plaats, het licht flitste op.

Mijnheer Van Wemel begreep, dat hem een poets gebakken was, en verdacht zijn vrouw er van. En mevrouw verdacht Jantje. Maar Jantje verdacht niemand, hij wist, dat Wimmie stiekum de stop er uitgedraaid had.

De radio bulderde weer door de kamer, en mevrouw voelde haar drie-lamps-energie flauwer en flauwer worden.

A. v. P.

door elkaar hoort, zooals dat vroeger in de omstreken van Babel gebruikelijk was. Mijnheer Van Wemel noemt dat geloof ik selectiviteit, wat waarschijnlijk spraakverwarring beteekent.

Mijnheer is erg met zijn radio ingenomen, en Mevrouw ook, hoewel minder, maar de kinderen verfoeien hem. Mijnheer is er mee ingenomen, omdat zijn toestel hem rust geeft; dat klinkt misschien onwaarschijnlijk, maar het is niettemin waar: als zijn luidspreker buldert hoort hij mevrouw niet, en als hij mevrouw niet hoort, heeft hij rust.

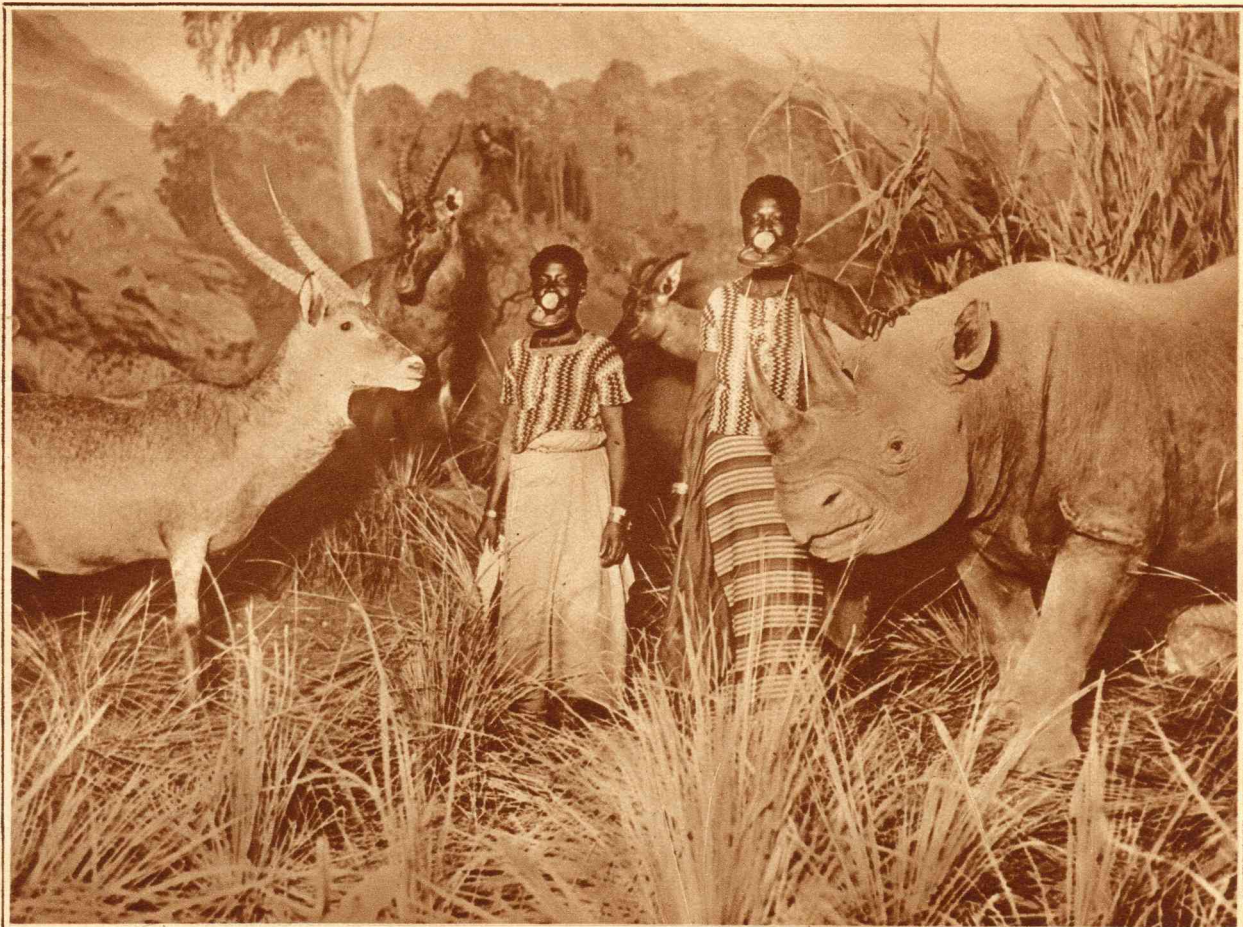
Het bezwaar, dat mevrouw tegen radio heeft, is, dat de luidspreker haar enige concurrent is, zij is om zoo te zeggen een flauwe drie-lamps, en niet opgewassen tegen het gebrul van hun toestel. Overigens is zij blij radio te hebben, want al haar kennissen hebben het ook.

Maar voor de kinderen is het leelijk, die moeten altijd stil zijn, en de wonderen der techniek hebben geenerlei bekooring voor hen.

Doch op een Zondagnamiddag weigerde het toestel. Er was geen geluid uit

Een tafereeltje uit Negerland.

Bij een bezoek aan den hertog van Orleans, die in het bezit is van onderscheidene collecties uit vreemde werelddelen, o.a. uit Afrika, kon men laatst dit eigenaardige tafereel genieten, dat twee negerschoonen die aanwezig waren zich opstelden tusschen de flora en fauna van hun eigen landstreek. Met vervaarlijke neusringen, die veel van presenteerblaadjes weg hebben en hun fleurige kleedij zoo aardig afstekend tegen hun donkere huidskleur, voelden zij zich volkomen thuis in de voor ons weinig aantrekkelijke omgeving.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Een langgerekt: „Ah!” was Imri Clarke's antwoord op dezen onverhoedschen aanval. „Ik was vanmorgen nog niet in 't bezit van het wapen, dat ik nu hanteer,” ging Mark bedaard voort. „Ik heb de Indische vrouw gesproken. Zij heeft in tegenwoordigheid van een rechter en getuigen een bekentenis afgelegd, die woord voor woord is opgeschreven. Ik kan er aan toevoegen, dat zij in verzekerde bewaring gesteld is, en dat zelfs u, met al uw listen en geheime handlangers, haar niet bereiken kunt. Toen u mij vanmorgen bezocht, wist u niet, dat die vrouw aan de waakzaamheid van uw spionnen ontsnapt was en in gezelschap van juffrouw Bolsover.”

Eenige oogenblikken lang heerschte er een pijnlijke stilte tusschen de beide mannen. Mark was schijnbaar geheel op z'n gemak, maar bleef op z'n hoede; de andere scheen na te denken.

„Het zou wel aardig zijn eens te weten, welk verhaal die vrouw ten beste heeft gegeven,” zoo liet de kleine man zich eindelijk hooren. Het ontging Mark niet, dat er een andere klank in z'n stem te beluisteren viel.

„Ze heeft genoeg verteld, om uw positie zelfs veel benarder te maken dan ze was vóór de bekentenis voor de rechtbank van den Italiaan Rizzio, veel benarder. Ik en anderen hebben nu een juist inzicht in de werkwijze, in het doen en laten van den heer Imri Clarke. Het gaf mij aanleiding om wettelijke maatregelen tegen u te nemen.”

Imri Clarke lachte; het was een grinnikende, onheilspellende lach, die Mark deed huiveren.

„Wanneer het gaat om elkander den loef af te steken in vernuft en schranderheid,” zei hij, „dan is een goed geheugen een groot voordeel. U beveerde daar zoo juist, dat u mij niet beschouwt als de oorzaak van den dood van onzen ongelukkigen vriend.”

„Dat doe ik ook niet,” antwoordde Mark. „Maar onze wetten zijn er op ingericht, om ook verborgen misdaden te achterhalen. In ons wetboek staat zoo iets als van „medeplichtig aan misdaad, zoo wel voor als na het plegen er van.” U begrijpt zeker wel, wat ik bedoel.”

De kleine man deed eenige stappen naar Mark. Hij dacht na over hetgeen hij zou antwoorden. Mark stond op, als om op alle mogelijke gebeurtenissen voorbereid te zijn.

„Verklaar u nader,” zei Imri Clarke. Het zorgeloze in z'n toon was verdwenen. Het klonk als een bevel.

„Ik dacht, dat ik duidelijk genoeg gesproken had. Ik weet wel, dat u het bewijs kunt leveren, dat u in den nacht van Abraham Robertshaw's dood niet in Londen was; maar dat is minder. U moet wel weten, dat ik uw wijze van werken ontdekt heb. Het is me bekend, op welke manier u de Indische vrouw tot uw werktuig hebt gemaakt en als zoodanig gebruikte. Ik weet, dat zij op uw aansporing haar verfoeilijke kunsten op Irene Bolsover uitvoerende en ook hoe zij er in slaagde het arme meisje te hypnotiseeren en haar bepaalde indrukken bij te brengen, zoodat ze later bij haar ontwaken in de verbeelding verkeerde, dat, hetgeen ze in droomtoestand gezien had, ook in werkelijkheid gebeurd was. Ik weet, dat in den nacht waarin we beiden zoo veel belang stellen, het arme

meisje zeer ziek was en dat men haar gesuggereerd had, dat ze een gruwelijke misdaad had bedreven. In bepaalde streken van Indië worden deze en soortgelijke practijken als iets heel gewoons uitgeoefend, maar in Engeland is dat verboden; er staat hier zware straf op. Het is me bekend, dat, zoodra ze uit haar droomtoestand ontwaakt was, ze in de meening verkeerde zich aan een zwaar misdrijf te hebben schuldig gemaakt. Wanneer ze in normalen toestand was, dan kon men haar niet overhalen, om zoo iets te doen, maar met behulp van die afschuwelijke vrouw kon men haar wijs maken, dat zij het gedaan had en daardoor verkreeg u macht over haar. De misdaad zelf was dan door iemand anders bedreven.”

„Maar niet door mij.”

Toen de kleine man dit zei, straalde er een onheilspellende flikkering in z'n oogen.

„Maar misschien wel op uw aansporing. Heb ik u al gezegd, dat de justitie zich met u bezig houdt. U weet natuurlijk wel, wat dit zeggen wil. Misschien ben ik wel handiger geweest dan u dacht.”

„Nu, ga uw gang maar.”

Een oogenblik aarzelde Mark alvorens verder te gaan. Hij wist, dat hij veel waagde, wanneer hij dat deed. Het was hem onbekend, of Imri Clarke op het oogenblik handlangers in z'n nabijheid had. Er konden onzichtbare luisteraars zijn, die elk woord gehoord hadden en slechts op een teken van den man wachtten in wiens dienst ze waren. En toch, hij moest alles wagen, in welk gevaar hij ook verkeerde; anders kwam hij niet verder. Hij wierp een blik om zich heen en zag, dat er twee deuren in 't vertrek waren; in elk van de deuren stak een sleutel. Voor zoover hij kon nagaan, was er geen andere in- of uitgang. Snel liep hij naar de deur, waardoor hij binnen gekomen was.

„Waar gaat u heen?” vroeg Imri, half verwonderd, half bevreesd.

„U zei me zooeven, dat ik m'n gang maar moest gaan; ik neem u bij uw woord.”

Mark was intusschen bij de deur gekomen en sloeg z'n hand aan den deurknop.

„Een oogenblik,” zei Imri, en liep op hem toe. Snel als het weerlicht, draaide Mark den sleutel in 't slot en stak hem in z'n zak. En voor nog de kleine man precies wist, wat hij gedaan had, snelde hij de kamer door en sloot op dezelfde wijze de andere deur.

Eén oogenblik had het den schijn, alsof Imri daar hulpeloos stond. Blijkbaar was hij onvoorbereid geweest op het vlugge en besliste optreden van

zijn jongen tegenstander. Imri was over den middelbaren leeftijd heen en, ofschoon zeer geslepen en sluw, lichamelijk niet tegen den ander opgewassen.

Mark nam weer kalm plaats en zei, Imri Clarke vast in 't gelaat ziende:

„Ik denk, dat we nu niet bang behoeven te zijn om in ons onderhoud gestoord te worden. We kunnen dit dus hervatten. Luister naar hetgeen ik u zeg: wanneer u binnen tien minuten de voorwaarden, die ik u stellen zal, niet aanneemt, dan zal de justitie een woordje met u spreken.”

„De justitie heeft geen vat op me.”

„Dat valt te bewijzen.”

„Wat moet u dan van me hebben?”

„De papieren, die Abraham Robertshaw u nu ruim vijf jaar geleden in Afrika ontstolen heeft. Ik moet ook de papieren hebben, die u in den nacht van z'n dood uit z'n kamers hebt laten ontvreemden.”

Een straal van woede schoot uit den blik van Imri, die vast op Mark gericht was. Maar niet alleen woede, ook bewondering viel er in te onderkennen.

„Zoo, zijn het die papieren, die u noodig hebt,” mompelde hij, op een toon alsof hij tot zichzelf sprak. „Waarom ook niet? Zelfs wanneer de inhoud dier brieven gepubliceerd werd, dan zou de justitie mij niets kunnen maken.”

Er heerschte gedurende een paar minuten een doodsche stilte in 't vertrek. Beide mannen waren ieder met hun eigen gedachten bezig.

„Heel goed,” zei Imri eindelijk; „u zult ze morgenochtend hebben.”

„Ik moet ze nu hebben.”

„Maar m'n waarde heer...”

Mark liet hem echter niet uitspreken.

„Ze zijn in deze kamer en nu heb ik ze nodig. Zoo niet...” Hier zag hij den ander veelbetekend aan.

De kleine man scheen in hevigen tweestrijd te verkeeren. Hij scheen er over na te denken of er geen uitweg was, of hij geen zwakke plek in Mark's wapenrusting kon vinden.

„En wanneer ik ze u niet wil geven?”

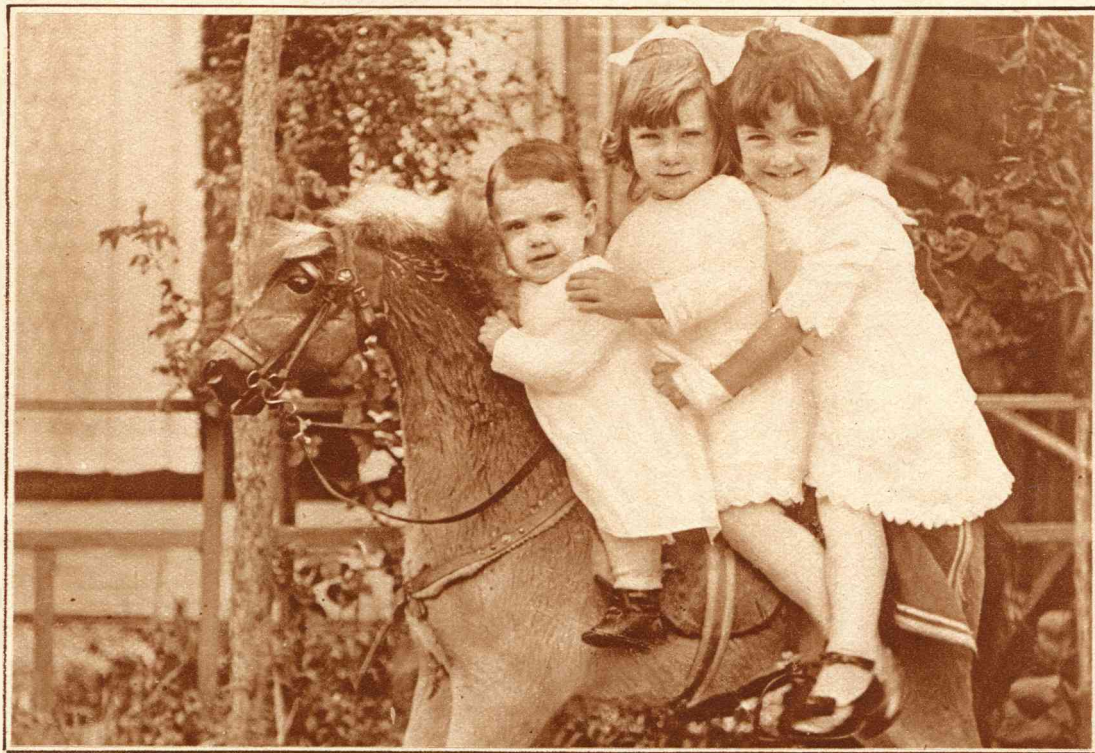
„Het net, waarin ik u verstrikt heb, is zeer sterk en door de mazen kunt u niet ontkomen, daar ben ik van overtuigd. Weet wel, dat wanneer de zaak eenmaal aan 't rollen is, alles aan 't licht komt. Ik weet, dat u er op rekt, dat u persoonlijk niets ten laste kan gelegd worden. Maar ik geef u de verzekering, dat u meer dan één ding ten laste zal worden gelegd. O, het is me bekend, dat u met een alibi voor den dag zult komen en het bewijs kunt leveren, in den nacht van moord op Robertshaw elders te zijn geweest, maar u hebt andere dingen op uw kerfstok, waar ik het bewijs van zal geven. Zou u niet verstandiger doen, om aan mijn sommatie gevolg te geven?”

„Neen,” antwoordde Imri haastig; „ga uw gang, doe wat u niet laten kunt.”

„U blijft daar bij?”

„Ik blijf er bij. Heb ik u niet gezegd, dat u wel handig en slim bent, maar uw handigheid en slimheid verkeerd gebruikt. U kunt gaan als u wilt. U kunt de deuren weer open maken, die u op slot gedaan hebt en het huis verlaten.”

„Denk nog eens goed na,” hernam Mark.

Die zijn er alle drie boven op!

„Ik neem nooit een besluit, zonder er eerst over nagedacht te hebben. U kunt dit huis van den zolder tot den kelder laten doorzoeken en u zult niets vinden. Denkt u soms, dat ik compromitterende papieren hier laat rondzwerven? Bovendien...”

Hier zweeg de kleine man.

„Bovendien, wat?” vroeg Mark, wien de aarzeling van Imri Clarke niet ontgaan was.

„Niets. Alleen dit, dat ik aan uw verlangen niet voldoe.”

„Een oogenblik geduld dan,” antwoordde de jonge man. Hij wist, dat hij nu alles op één kaart ging zetten. „U verkeert in de meening, dat Beziza ons niet verteld heeft, wie de misdaad bedreef, waarvan ik beschuldigd werd, nietwaar? U kunt u niet voorstellen, dat ook zij verdenking koesterde en dat zij meer van uw geheimen, veel meer wist dan u dacht. Neen, u hebt het moordtuig niet gehanteerd, dat geef ik grif toe. Maar is het u ook onbekend, wie het dan wel hanteerde? Denkt u soms, dat ik hier onvoorbereid kwam? U kunt er op rekenen, dat de heele zaak aan 't licht komt.”

Hier zag de jonge advocaat z'n sluwen tegenstander oplettend aan en zag, dat z'n woorden doel getroffen hadden. Imri Clarke's gelaat werd doodsbalek en de schrik stond er op te lezen. Met geweld herstelde hij zich echter. Hij wierp een vastberaden blik op Mark en zei:

„Bij een overeenkomst zijn twee partijen noodig, mijnheer Mark Martineau, en een der partijen ben ik. Luister nu naar mijn voorwaarde. Veronderstel, dat ik u die papieren geef en.... denk er wel aan, ik daag iedereen uit om ze zoover m'n hulp of aanwijzing te vinden....”

„Nu, wat dan?” vroeg Mark, die z'n aarzeling bemerkte.

„Veronderstel, dat ik u verder de bewijzen in handen wil geven, dat u den ouden man niet vermoord hebt, wilt u me dan één ding beloven?”

„Wat?”

„Eenvoudig dit: dat u zweert, de ontdekking die u dan gedaan zult hebben, niet vóór over vier en twintig uren aan de openbaarheid prijs te geven, dat u vier en twintig uren lang uw handlangers in bedwang houdt, dat u gedurende dien tijd met niemand zult spreken over hetgeen er tusschen ons verhandeld is.”

„En als ik uw voorwaarde niet aanneem?”

„Dan komt er van onze overeenkomst niets. U ziet, dat ik vertrouwen in u stel.

Ik ben u niet voor niets drie jaar lang zorgvuldig nagegaan. Ik weet wat voor soort man u bent en ik zal op uw woord vertrouwen. Maar, wanneer u mij uw woord niet geeft, dan komt er niets van.”

Mark dacht een oogenblik na. Hij wist, dat de man meende, wat hij zei en was er van overtuigd, dat dit z'n laatste woord was. Bovendien, zoo dacht hij, wanneer ik de bewijzen eenmaal in handen heb, dan is er geen bezwaar tegen, dat ik vier en twintig uren lang m'n mond houd.

„Ik neem uw voorstel aan, mits de bewijzen mij compleet en onbeschadigd in handen gegeven worden.”

„U zweert dus, dat u, vóór er vier en twintig uren verlopen zijn, niets publiek zult maken.”

„Ja, dat zweer ik.”

„De kleine man slaakte een zucht van verlichting.

„Dat is dan in orde, mijnheer Martineau.”

Er was verandering in z'n stem gekomen. Hij sprak meer op den vriendelijken, welwillenden toon van vroeger.

„Ik zal u eens iets aardigs laten zien,” hernam hij.

Hij liep naar den muur, waarin een kluis aangebracht was.

„Ziet u deze bergplaats. Ze ziet er heel eenvoudig uit, nietwaar? Ik zal de buitendeur even open maken.”

Nu gaf hij aan Mark een verklaring van de werking van 't slot en van de geheele, vernuftige inrichting. Hij haalde een bundel papieren uit de kluis en wierp dien achteloos op den grond.

„Ik zeg het iedereen,” hernam Imri Clarke, „het

komt er niet op aan wat hij is, detective, specialiteit in brandkasten of wat ook, om er achter te komen, wat hier verborgen ligt. Hier is met elke duimbreed ruimte rekening gehouden, en toch mijnheer Martineau, in deze bergplaats zijn de papieren die u zocht. Zie maar,” en een oogenblik later werd een opening zichtbaar, die zóó kunstig was aangebracht, dat niemand die ooit had kunnen ontdekken.

„Je hebt je kranig gehouden,” zei hij weer, „en ik zal je er voor beloonen. Je bent een van de zeer weinigen, die mij te slim af geweest zijn.”

Mark haastte zich het pak papieren uit de werkplaats te halen en ging naar den stoel terug, waarop hij gezeten had.

„Geef me vijf minuten tijd, mijnheer Imri Clar-

Klein dreumesje vindt het niks aardig door den fotoman verrast te worden.

ke,” zei hij, „en gaat u intusschen aan den anderen kant van de tafel zitten, terwijl ik hier zit. Maar denk er aan, dat m'n belofte om vier en twintig uren lang het stilzwijgen te bewaren niet geldt, wanneer u me tracht te bedriegen.”

Mark verdiepte zich nu eenige minuten in het lezen der gewichtige papieren. Z'n oogen schitterden van vreugde; z'n handen beefden van blijde opgewondenheid.

„Ik zie, dat u tevreden bent,” zei de kleine man.

Tot antwoord stak Mark den bundel papieren in z'n zak.

„Ik zal er niet op aandringen om uw belofte te betalen,” zei Imri; „ik hang nu geheel van u af. Maar laat ik u dit zeggen: Dank den hemel, dat ik u welgezind ben. Wees ook dankbaar, dat ik niet gedaan heb, wat ik eerst voornemens was te doen. Zelfs de duivel is niet zoo zwart, als hij afgeschilderd wordt, en ik.... nu, ik heb soms bevestigingen van wat men zwakheid, weekheid noemt. Ga nu heen. Ik zou misschien van meening kunnen veranderen.”

Mark ging naar de deur, die hij open maakte.

„Hier is de sleutel van de andere deur, mijnheer Clarke,” zei hij, en toen hij het huis verlaten had en op straat stond, was hij er zich maar al te goed van bewust, dat z'n overwinning niet volkomen was.

DEERTIGSTE HOOFDSTUK HET EIND VAN DE HISTORIE

Een paar minuten, nadat Mark Gravetown-Square verlaten had, zond hij een telegram naar

rechter Sedgmoor en begaf zich vervolgens naar z'n kleine kamer boven den winkel van Josua Bentham. Op welke wijze hij de eerstvolgende vier en twintig uren had doorgebracht, heeft hij later nooit kunnen zeggen. Vrees, hoop, zekerheid, zegepraal, twijfel, voerden gedurende die bange uren srijd in z'n binnenste. Het scheen hem soms toe, alsof hij in de schaduwen van den dood wandelde. Hij durfde z'n kamer niet te verlaten, uit vrees dat hem iets zou overkomen. In z'n overspannen toestand rezen allerlei schrikbeelden voor zijn geest. Hij hield zich onledig met het bestudeeren der papieren, die hij van Imri Clarke gekregen had. Hij had de groote voldoening tot de bevinding te komen, dat die papieren alle echt waren, en toch, wanneer hij aan den man dacht, waarmee hij te

doen had gehad, kon hij een gevoel van vrees niet onderdrukken. Voortdurend was hij er op bedacht, dat men zou trachten, hem binnen die vier en twintig uren van de papieren te berooven. Bij elk ongewoon geluid schrikte hij op. In dien tijd verliet hij geen oogenblik het huis. Hij ging niet van z'n kamer af zonder voorzorgsmaatregelen te nemen.

„Wat mankeert je toch?” vroeg Josua, „het lijkt wel of je bang bent voor een aanslag op je leven.”

„Heb geduld met mij, oude vriend, en zorg er voor, dat niemand tot me toegelaten wordt. Sluit tegen den avond vooral goed de deuren.”

„Ik zou zoo denken, dat je daar zelf wel voor zult zorgen.”

„Dat denk ik ook wel, maar zie zelf ook maar, of de deuren goed gesloten zijn.”

Eindelijk waren de vier en twintig uren om. Met spoed begaf Mark zich nu naar Eaton-Square. Blijkbaar had Sir Charles Sedgmoor op z'n komst gerekend, want hij werd direct in de bibliotheek gelaten, waar de rechter hem wachtte. Hij zag hem nieuwsgierig, vragend aan, maar ook lag er in zijn blik een onaangename uitdrukking, misschien wel onbewust, alsof hem het een of ander hinderde of speet.

Zonder een woord te spreken, haalde Mark den bundel papieren te voorschijn, dien hij van Imri Clarke had afgedwongen, en legde hem op tafel voor den heer Sedgmoor.

„Wilt u die papieren even lezen, mijnheer.”

Zwijgend voldeed de andere aan dit verzoek. Hij behoefde Mark geen vragen te stellen; z'n scherpzinnig en geoefend brein zag onmiddellijk in, wat deze documenten voor Mark's toekomst betekenden.

Nadat hij van den inhoud kennis genomen had, begon hij ze opnieuw te lezen. Hij maakte daarbij verschillende aantekeningen vergeleek den eenen brief met den anderen, zag naar de datums en overtuigde zich van de echtheid der bescheiden. Toen hij met z'n nauwkeurig onderzoek klaar was, legde hij ze met een zucht ter zijde. Hij zag er uit als iemand, die tevreden en tegelijkertijd teleurgesteld was. Hij hief het hoofd op en de blikken van beide mannen ontmoetten elkander.

„Nu, mijnheer?” vroeg Mark, die in hevige spanning verkeerde.

„U hebt uw zaak gewonnen,” luidde het antwoord. Vervolgens ging de rechtsgeleerde naar het venster en staarde, als in gedachten verzonken, naar buiten.

„Deze papieren,” zei Mark, „zijn het bewijs, dat ik met m'n beschuldiging in de rechtszaal gelijk had.”

„Ja, ik geloof, dat dit het geval is. Natuurlijk is er nog veel, dat opgehelderd moet worden, maar in zoover u in 't geval betrokken bent, is de zaak in orde.”

„Dank u, mijnheer.”

„Zou u me even willen meedeelen, welke middelen u aangewend hebt, om die papieren in uw bezit te krijgen?” vroeg rechter Sedgmoor, „ik geloof, dat hij een gevaarlijk man is, en het moet u niet gemakkelijk gevallen zijn, er u van meester te maken.”

(Slot volgt)

VROUWENLEVEN

VERSCHILLENDE MODE-NIEUWTJES

Daar zijn vooreerst de hoeden. Een der eerste eischen, die de tegenwoordige mode eraan stelt, is dat ze harmonieeren met het overige toilet.

De groote Fransche modekoningen weten bij elk toilet een eigen hoed te scheppen.

Worth drapeert elegante toques van wollen stof met bont, behorende bij wollen mantels met bontgarneering. Talbot lanceert sporthoeden van dezelfde tweed, waarvan de sportieve mantelpakjes zijn vervaardigd, ofwel 'n gebreide baret, behorende bij den pullover, de handschoenen, de sjaal, die het sportcostuum completeren; Callot Soeurs weten bij elken bontmantel een bijbehorend bonthoedje te leveren; Patou ontwerpt vilten hoeden behorende bij fluweelen prinsessejaponnen en ook gekleurde fluweelen hoeden bij zwarte japonnen of ensembles.

Zoo'n aparte hoed bij elk toilet is echter natuurlijk iets voor enkelen, voor vrouwen, bij wie het geld geen rol speelt en die we heusch niet hoeven te benijden, want zij beleven van haar hoedencollectie waarschijnlijk niet zoo veel genoegen als wij van dat ééne nieuwe hoedje, dat we zorgvuldig kiezen, zóó, dat we het zoowel bij den eenen mantel als bij den anderen kunnen dragen.

Een aardig elegant hoedje is dat van onze afbeelding. Dit hoedje, van het modehuis Blanche Robert, is van pastelblauw vilt, gegarneerd met

een randje bont, zwart en pastelblauw. Volgens de nieuwe mode laat het 't voorhoofd gedeeltelijk vrij.

Een dergelijk hoedje is bij allerlei toiletten bruikbaar. We kiezen dan het vilt in 'n kleur, passende bij onzen mantel en 't randje bont passende bij de bontgarneering daarvan. Bij 'n bontjas zouden we den hoed kunnen nemen in de tint van de japon en de mantelvoering, terwijl het bont dan natuurlijk weer zou moeten harmonieeren met dat van den mantel.

Hoedje van pastelblauw vilt met bontgarneering in zwart en blauw

Avondtoilet van rose moiré. Zwart fluweelen avondmantel met rose bloemen en rose zijden voering.

Ofwel we nemen een neutrale kleur van een en ander, welke voor verschillende toiletten geschikt is.

De nieuwe lijn der japonnen is iets, waaraan we nog eenigszins moeten wennen. Het hierbij afgebeelde avondtoilet, van het modehuis Charlotte, doet nog 'n kleine concessie aan de vroegere mode. Wel is hier de taille strak gehouden, maar de ceintuur boven den wijd uitvallenden langen rok is tamelijk laag geplaatst. Dit toilet is vervaardigd van soepel rose moiré. De bijbehorende avondmantel van zwart fluweel met rose bloemen is met rose zijde gevoerd. Kraag en manchetten zijn van zwarte vos.

Onze derde afbeelding geeft een der nieuwste snuffjes op het gebied van handschoenen. Ja, ook de handschoenen worden tegenwoordig ontworpen door de groote modehuizen. Glacé handschoenen, gevoerd met bont, zijn natuurlijk geen nieuwtje, maar er wordt nu en dan weer 'n andere bewerking gevonden van de manchetten, of in plaats van de gewone stiksels op den handrug worden daar eenige rijen Fransche knoopjes aangebracht, zooals Jane Regny ze lanceerde. Bij avondtoiletten worden halflange handschoenen gedragen.

De tulen handschoenen van onze afbeelding met de rijk bewerkte manchetten vormen weer eens een geheel nieuwe variatie.

Men vraagt zich onwillekeurig af, hoe men er toe komen kan, dergelijke luchtige handschoenen juist voor den winter in de mode te brengen — maar ja, brengt de mode ons niet vaker dergelijke onlogische dingen?

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onderispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0,55, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0,35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij oermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0,70.

Het nieuwste snuffje op 't gebied van handschoenen

SUNLIGHT zeep is geen SUNLIGHT zeep belere

Ajax en P.E.C. aan den Middenweg in actie. Moment voor het Zwolsche doel.

SPORT VAN ZONDAG

De N.V.B. doet wel eens dingen waarover men zich lichtelijk verbaast. Wij behooren zeker niet tot degenen die als keffers maar steeds tegen alles wat men in de v. d. Spiegelstraat doet of niet doet, aanblaffen, doch de portée van de nieuwste vinding, de jubileumwedstrijden, ontgaat ons ten eenenmale. Wat heeft men hier eigenlijk mee voor? Wil de N.V.B. op die wijze al zijn leden, of althans het grootste aantal, doen deelnemen in de feestelijkheden van zijn veertigjarig bestaan? Men kan er van op aan dat de mensen uit Winschoten, die Zondag bij V.S.V. in Velsen op visite zijn geweest en het volk van Spekholzerheide dat naar Charlois trok, dit op bijzonder hoogen prijs heeft gesteld. Ook wij zijn van dit soort genoeglijkheidsvoetbal geen tegenstanders maar wanneer er een corvée aan moet voorafgaan blijft er van het genoeg maar weinig over.

En dan, er was toch geen behoefte aan iets van dien aard. We hebben toch onzen onvolprezen N.V.B.- oftewel Holdert-beker. De wedstrijden om deze trofee schieten er nu natuurlijk weer bij in.

Het ergste van het geval is echter dat men er twee Zondagen midden in het seizoen voor reserveert. Als straks de winter het zaakje weer eens in de war schopt voetballen we weer tot en met

Juli en zullen de wedstrijden om het kampioenschap van Nederland — eigenlijk is het belachelijk om die ontmoetingen in den zomer met zoo'n weidschen naam te betitelen — weer een geweldig feestnummer vormen. Maar de N.V.B. heeft gelijk. Men laat gemakkelijker een paar duizend menschen voetballen dan men ze aan een diner bergt.

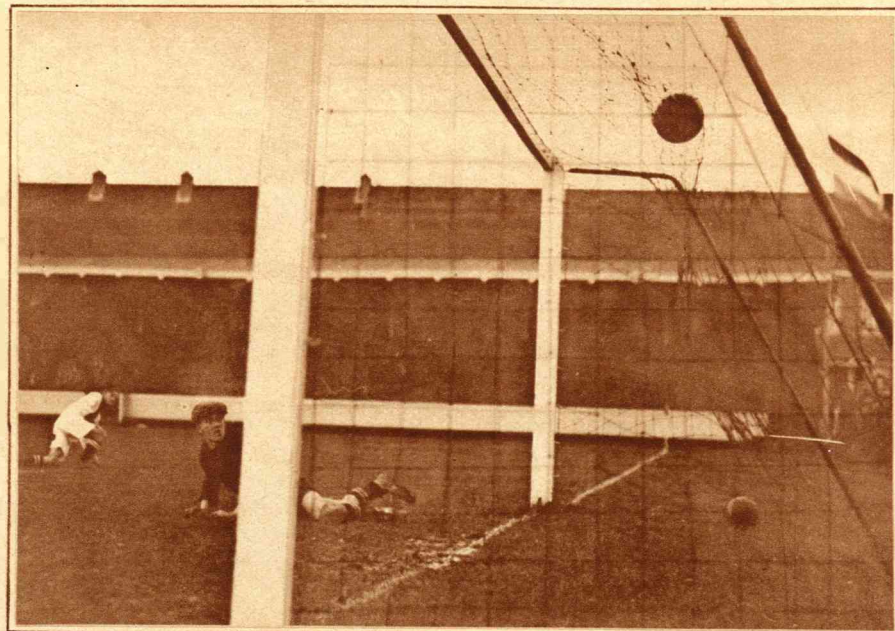
Het publiek schijnt altijd den indruk te hebben dat men bij dergelijke gelegenheden knollen voor citroenen verkoopt. Bij Ajax ontbraken er tenminste heel wat trouwe bezoekers. Het slechte weer was hiervan natuurlijk mede de oorzaak, doch men kon toch aan alles merken dat het margarine was. Wij willen hiermede in geen geval iets ten nadeele van Oostelijke ploeg zeggen. De Zwolsche blauwvingers hebben Ajax goed partij gegeven. Ajax stond spoedig met 3—0 voor, hetgeen achteraf maar nauwelijks

voldoende bleek om als overwinnaar het strijdperk te kunnen verlaten. De Zwollenaren paken na de rust vrij goed uit. Het werd 3—2 en daarbij bleef het gelukkig. Hadden de gasten gelijk gemaakt dan waren we misschien nog onthaald geworden op 4 maal 7½ minuut verlenging. Hoe men dat straks bij dergelijke gevallen zal klaarspelen als de wedstrijden op 10 November worden gehouden is ons niet recht duidelijk. In het stadion zou misschien mogelijk zijn.

Zondag a.s. hebben we de eerste „internationale” in het Stadion. De Noren hebben nog iets van ons te goed. Of het thans samengestelde elftal daarvoor zal kunnen zorgen betwijfelen wij echter. Wie weet er iets beters? We gaan er nog steeds niet op vooruit. Vroeger kon je nog eens heerlijk je gemoed luchten als de elftalcommissie met het een of andere maaksel voor den dag kwam. Begin

De eerste winterveldloop van de A.V.A.C. Jan Zeegers, winnaar der cracks, neemt de laatste hindernis uit het lastige parcours.

Bij Ajax—P.E.C. waren doelpunten voor de rust goedkoop. De Zwolsche doelvrediger heeft op bovenstaand plaatje letterlijk en figuurlijk het nakijken.

*

Nog een moment uit den wedstrijd Ajax—P.E.C. eveneens genomen voor het doel der gasten.

daar nu echter eens aan. Elk behoorlijk eerste klasse elftal is waarschijnlijk even goed als deze nationale ploeg en toch kan men niet zeggen dat de keuze zoo slecht is. De Technische Commissie heeft het ditmaal wel verbazend gemakkelijk. Wij zouden willen voorstellen om de heeren voorloopig maar met verlof te zenden. Zoo'n loterijtje kan de jongste bediende van Tonny Staal ook wel exploiteeren. Honderd namen van eerste- en tweede-klassepelers in de bus en dan maar schudden heen!

UIT DE PROVINCIE

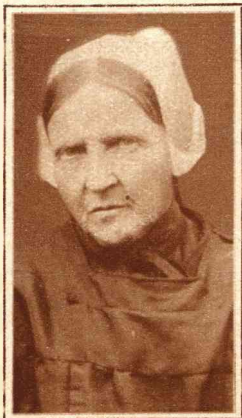
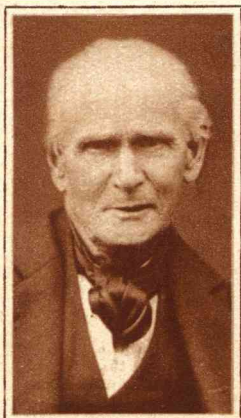
Uit Zaandam ontvingen we dit interessante kiekje van de familie Hiepjes, waarvan niet minder dan 4 geslachten op de foto voorkomen, n.l. overgrootmoeder, grootmoeder, moeder en kind.

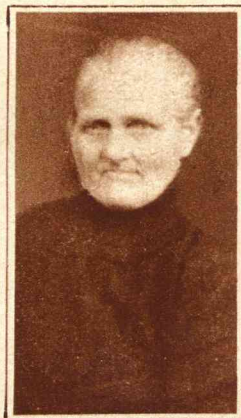
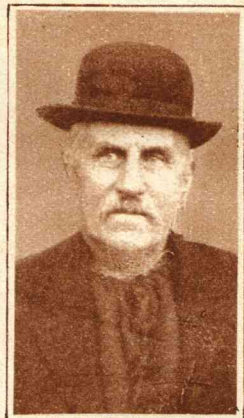
Dezer dagen vierden de Heer en Mevrouw E. M. Pimentel-Kaas te Amsterdam hun 60-jarige echtvereniging. Bij gelegenheid van dit zeldzame jubilé plaatsen we hun foto hierboven.

Onze abonné, de heer van Asperen uit Haarlem, zoud deze foto van 5 geslachten, die dus het Zaandamsche geslacht nog overtreffen. Betovergrootvader poseerde met den jongsten telg op zijn knie, als een opmerkelijke tegenstelling in levensjaren, voor den fotograaf, des te meer merkwaardig daar een dergelijke gebeurtenis niet eiken dag voorkomt.

Te Egmond aan Zee hoopt het echtpaar Arie Visser en Jansje van Duivenbode op 2 Nov. a.s. hun 50-jarige echtvereniging te vieren. Hierboven het jubilerende echtpaar, dat zonder twijfel vele blijken van belangstelling zal ondervinden.

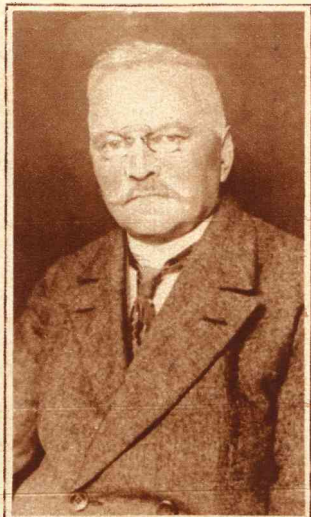

8 Nov. hopen K. Hollander en R. Keizer te Koegrass hun 50-jarige echtvereniging te vieren. Een foto van het gouden echtpaar.

Bij het beetwortelrooien in de omgeving van Amstelveen haalde men een biet uit den grond, die maar eventjes 1.10 M. lang was. Een dag later kwam er nog een te voorschijn van iets kleiner formaat, maar toch nog vrij groot. Broer en zus toonen U op onze foto de beide reuzenbieten, die ongetwijfeld hun geld wel zullen opbrengen.

De bekende „Haarlem”-athleet A. van Welsen trad vorige week in het huwelijk met mej. Mies van der Mijde. Bij het stadhuis werd bovenstaande foto van het pasgehuwde paar genomen.

Te Den Helder overleed 22 Oct. j.l. de heer C. de Boer, directeur-uitgever van de Helderse Courant. In genoemde functie was de heer De Boer een zeer geziene en gewaardeerde persoonlijkheid.

Kleine broer, hoewel nog niet volleerd in het vak, doet toch zijn best om Vader bij het bietenrooien te helpen.

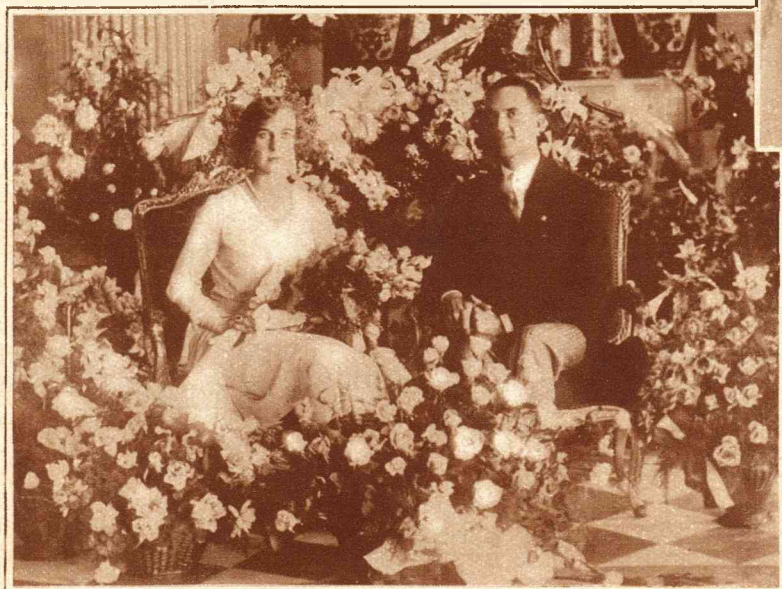
OVER DE GRENZEN

Het jongverloofde Prinsenvaar, Prins Umberto en Prinses Marie José, gekiekt tijdens een rijtoer door Brussels straten. Overal wuiven en groeten zij de enthousiaste menigte terug, die langs alle straten in dichte rijen opgesteld stond om het jonge paar hun hulde te brengen.

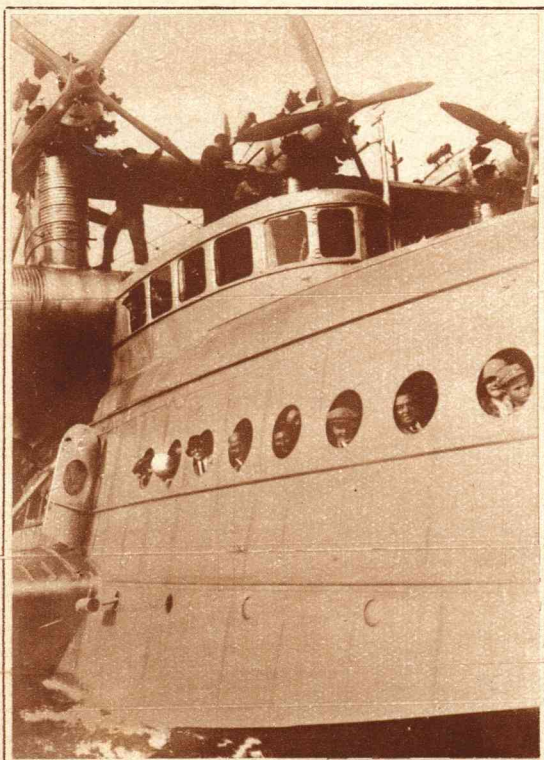
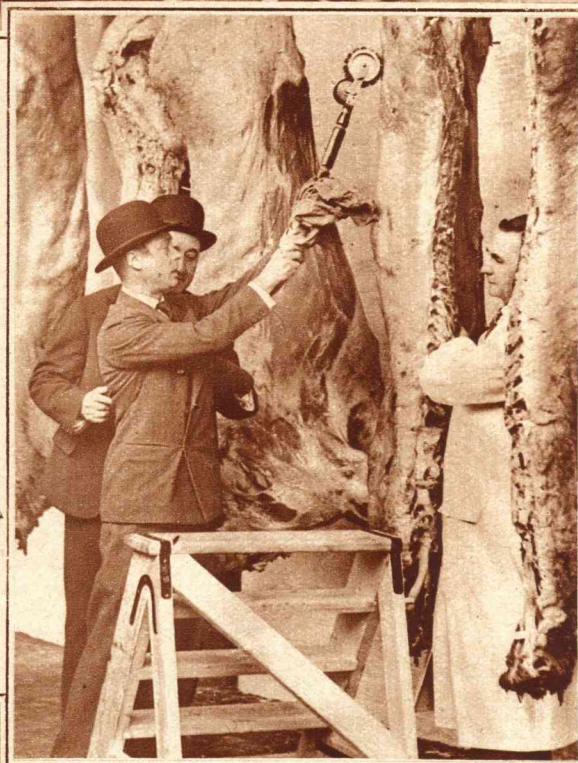

Een interessante kiek, genomen tijdens de arrestatie van den persoon, die een aanslag waagde op het leven van den Kroonprins van Italië. Geheel onder den voet geloopt door politie en burgers, werd de misdadiger overmand en naar het politiebureau gesleurd. Zoals men begrijpen kan, was de opwinding onder de aanwezigen zoo groot, dat men hem gelynch zou hebben, ware hij niet bijtijds in veiligheid gesteld.

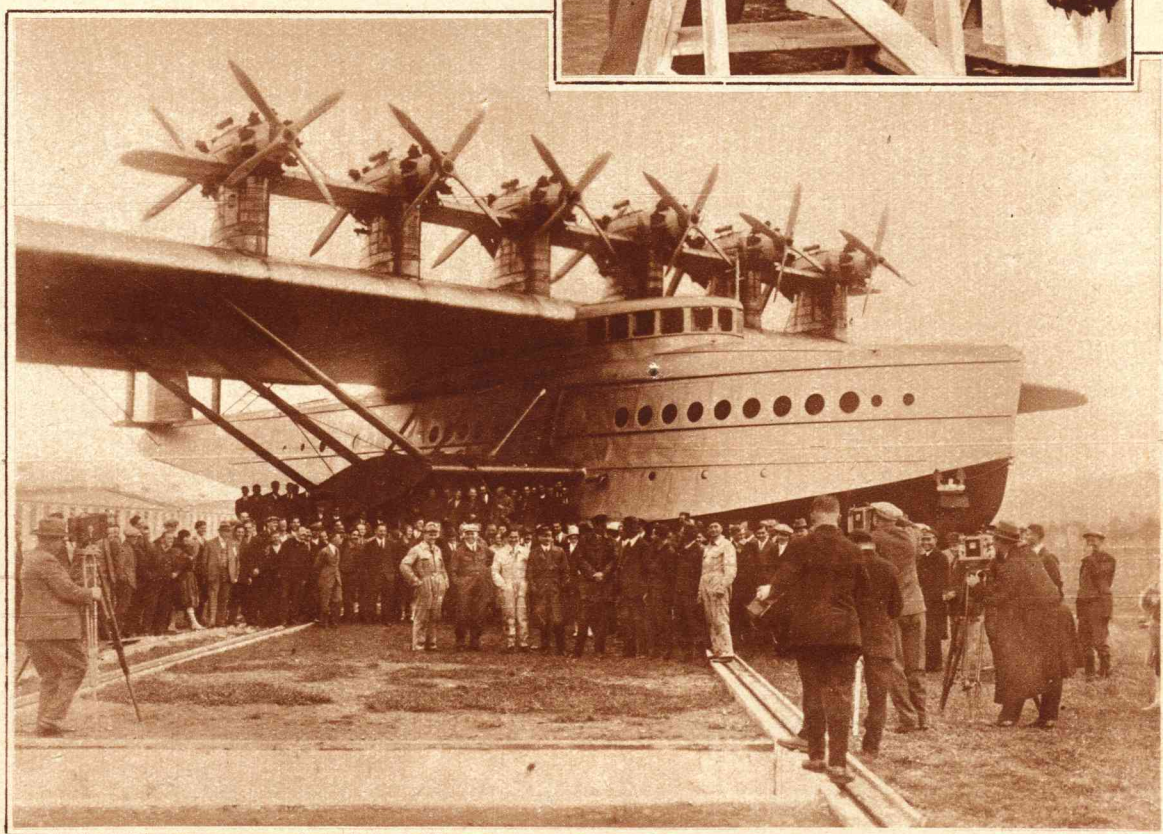

Op den dag hunner verloving werd bovenstaande foto genomen van de pas verloofden in het Kasteel Laeken bij Brussel, terwijl ze omringd zijn door talrijke bloemstukken, hun van heinde en verre toegezonden.

DE PRINS VAN WALES ALS KEURMEESTER! Onlangs bezocht de populaire Engelsche Prins de abattoirs in Islington om van de verschillende bewerkingen van het vleesch, na de slachting der runderen, op de hoogte gesteld te worden. Tevens mocht de Prins als hoogste bezoeker even keurmeester spelen en in deze kwaliteit ziet men hem hierboven afgebeeld.

DE EERSTE VLUCHTEN VAN DUITSCHLANDS GROOTSTE Vliegboot DE DO X, zijn uitnemend geslaagd. Dezer dagen vloog het gevaarte over het meer van Constanz, met niet minder dan 169 passagiers aan boord. Door den geheelen romp als passagiersruimte te benutten, kan men dit respectabele getal vervoeren. De foto, hierboven afgedrukt, stelt den lezer in staat zich eenig idee te vormen aangaande de reusachtige afmetingen van deze nieuwe luchtboot, die door de experts op luchtvaartgebied als een stevige concurrent beschouwd wordt van de Zeppelins.

Een overzichtsfoto van de Do X en de passagiers, genomen na de landing, die met goed succes verliep.

Herfstmorgenstemming

AAN DE HEERENGRACHT BIJ DE KORSJESPOORTSTEEG TE AMSTERDAM

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.62⁵ per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagcontrole. Amsterdam.